

VIRGIL STOENESCU

Misterioasa convorbire telefonică

Comedie polițistă în 7 tablouri

www.cimec.ro

Personajele

MIHAI SILVESTRU — inginer, director general adjunct în Ministerul Chimiei

MINA — soția lui

TICUȚA — mama Minei

PAUL LARIAN — reprezentantul unui consorțiu industrial de pe piața occidentală

LUCKY — o fată de pe bulevard

ANTON CHELARU — maior din cadrul organelor de securitate
ale Ministerului de Interne

LOCOTENENTUL TOMA CRISTESCU

COLONELUL — șeful ierarhic al celor doi ofițeri

PLUTONIERUL

Decorul

Acțiunea piesei se desfășoară pe două planuri, fiecare din ele încadrat într-un decor diferit.

DECORUL Nr. 1 : un living-room în casa familiei Silvestru. Mobilă modernă, fotolii confortabile, combină radio-pick-up-televizor, diferite bibelouri, tablouri scumpe, o măsuță cu telefon în prim-plan, multe carpete, un covor oriental de rugăciune așezat la vedere pe un perete. În general un interior încărcat, care relevă înclinația proprietarilor pentru opulență și confort.

În fund este o ușă care răspunde spre sufragerie și dependințele vilei, iar în planul I — dreapta — o a doua ușă care dă în vestibulul de la intrarea principală. O scară interioară duce la încăperile de la etaj.

DECORUL Nr. 2 : un birou, cu o mică anticameră în clădirea Ministerului de Interne ; mobilă adecvată, telefoane, un dulap-clasor etc.

Acțiunea

se petrece în zilele noastre, în București.

N.B. : Decorul trebuie astfel conceput încât schimbările de tablouri să se poată opera în răstimpul citorva secunde.

Pauzele : prima pauză, după tabloul III ; a doua, după tabloul VI.

Tabloul I

În casa familiei Silvestru. Este sîmbătă : soții Silvestru abia au terminat masa de prînz. O pendulă bate ora trei. Mihai Silvestru vine din fund, schițează o mișcare de relaxare și se tolănește cu voluptate într-un fotoliu ; are aerul unui om fericit căruia îi place și știe să se bucure de viață. În urma lui apare Mina, care aduce o tavă cu două cafele.

MIHAI (se întinde leneș și-și aprinde o țigară) : Mare om, domnule ! Generos ! Altruist !

MINA : Cine ?

MIHAI : Cel care a inventat fotoliul ! Să te afunzi în brațele lui... să topești moliciunea ta în moliciunea lui... E sublim !

MINA : Ce-i cu tine ?

MIHAI : Elaborez teoria fericirii. Să ți-o rezum ? O cafea bună, o țigare bună... și-o soție bună ! Totul într-o sîmbătă după amiază.

MINA : Ai uitat coniacul.

MIHAI : Exact ! Și-un coniac bun ! (Văzînd că ea vine cu o sticlă de coniac.) A, nu, dragă. Din cel franțuzesc.

MINA : Și cu asta ce facem ?

MIHAI : Pentru musafiri.

MINA : Apropo. Ai fi vrut să invităm pe cineva ?

MIHAI : Ferește-mă doamne de prieteni !

MINA (se așează pe brațul fotoliului, lingă el) : Ești ca un motan care toarce pe cuptor.

MIHAI : Mirr, mirr. Tu ai chef de invitați ?

MINA : Nu. Mai ales de cînd am rămas fără...

MIHAI : Ce-i cu anunțul nostru ?

MINA : Nici un rezultat.

MIHAI : Noroc cu mama soacră.

MINA : Mama nu stă decît o săptămînă.

MIHAI : La nevoie spăl eu vasele.

MINA : Tu ?

MIHAI : Dacă ne înțelegem din preț : o farfurie, două sărutări, o furculiță, trei, o țigăie, șase...

MINA : Profiturile ! (Își privește ceasul.) Mă duc s-o iau pe mama.

MIHAI (cu un accent tragi-comic) : Aoleu !

MINA (cu reproș) : Mihai !

MIHAI : A fost o exclamație involuntară !

MINA : Te deranjează prezența mamei ? Ar putea rămîne la Tanța.

MIHAI : La ora asta numai un cutremur ar putea să mă deranjeze. Unul de gradul nouă ! O să petrec o după amiază tihnită, în acest fotoliu cu brațe de cadină... Auzi ce cuvînt frumos a găsit poporul ? Tihna ! Pentru mine

asta înseamnă „voluptate“ la superlativ. (Sună telefonul.) Eu nu mă ridic. Jur !

MINA (la receptorul) : O fi Tanța. Alo... alo... (Pauză.) Cine e acolo ?... Alo... (Pune receptorul la loc.) Nu vrea să răspundă.

MIHAI : Mai bine. (Cască.)

MINA : Deschizi tu dacă sună. (Gest la Mihai.) Nu te strimba ! Poate vine vreo fată pentru anunțul acela.

MIHAI : Să nu vină. Știi cum ne distrăm diseară, Mina ?

MINA : Cum ?

MIHAI : La „te-ve“ ! Vedem tele-enciclopedia și serialul polițist.

MINA (mălițioasă) : Splendid !

MIHAI : Mi-e dor de un serial „tare“ cu pistoale, cu suspans, cu telefoane misterioase, cu o goană de mașini, cu o bătaie ca-n filme, cu... (Sună telefonul.)

MINA : Alo... alo... de ce nu vorbiți ? Alo... (Trîntește receptorul enervată.)

MIHAI : Ce-i ?

MINA : Serialul tău polițist !

MIHAI : Vreo glumă idioată. Ia intrupe-l, dragă !

MINA : Și dacă sună pentru anunț ? Unde-șcheile mașinii ?

MIHAI : Sus, în pardesiu. (Schițează gestul de-a se ridica.) Stai că mă duc...

MINA : Lasă, nu fi ipocrit. (Urcă scara. Sună telefonul.) Ia vezi ! Poate vocea ta e mai „convîngătoare“ ! (A intrat în camera de la etaj.)

MIHAI : Alo, da. (Surprins.) Tu ? ! (Coboară vocea și vorbește repede.) Ce este ? Ți-am spus să nu... Sigur. E acasă. Cum ? Și mie la fel. Dar acum, nu ! Ce ? Aici ? Ce-ai înnebunit ? Imposibil. Cum să ies ? Nu fi absurdă ! Gata, gata, la birou. Bine ! Pa ! (Pune receptorul.)

MINA (coboară scara) : Cine era ?

MIHAI : O... „ofertantă“.

MINA : Și ce-a zis ?

MIHAI : N-o interesa decît cu ziua.

MINA : Mersi ! (Sună telefonul.)

MIHAI : Nu răspunde !

MINA : De ce ? (La receptorul.) Alo, da domnișoară. Da, fată în casă. Avem și cameră. Str. Florilor 27 bis. Îl găsești pe soțul meu. Bună ziua !

MIHAI : De ce să vină în lipsa ta ?

MINA : Părea grăbită. Probabil că mai are și alte adrese. Vreți să fie mai curățică. Mă întore repede. (Iese.)

MIHAI (trece lângă telefon, apoi, după ce-a auzit mașina plecând, formează un număr) : Alo, Dinu ? Eu sint, Mihai. Dinule, am intrat într-o încurcătură. Nu de bani, domnule. Ceva mai periculos. Cum ? Exact... Studentă, zice ea. În jur de 20. Ce ? Nu fi mojie. Tu știi cât o iubesc pe Mina. Cum ? Nu, nu numai noutatea... Cum să-ți spun ? Îmi trăiesc a doua tinerețe. Înțelegi ? Ei, na ! Nici vorbă. Nici nu știe bine să sărute. Ne plimbăm prin Grădina Botanică... Parol ! Exact ! Ca doi liceeni. E o senzație teribilă ! Dar ce mă fac ? E Mina... e situația mea socială... Sigur, tot mai insistență... Adineori mi-a telefonat acasă... Îți dai seama că... (Soneria de la intrare.) Stai e-a sunat. Am dat anunț pentru femeie de serviciu... (Trece în vestibul, se aude un zgomot confuz de voci, după care Mihai revine agitat și ia receptorul.) Trebuie să întrerup. Ea e ! Studenta ! E ne bună ! A dat buzna peste mine. Te sun pe urmă... (Pune receptorul jos și se întoarce spre ușa unde a apărut Lucky.) Dacă nimerai peste nevastă-mea ?

LUCKY : Știam că pleacă. Am vorbit cu ea la telefon.

MIHAI : Tu ai telefonat mai înainte ?

LUCKY : De la debutul din colț.

MIHAI : Fetițo dragă, să nu ne jucăm cu focul !

LUCKY (se așează într-un fotoliu) : Asta-i casa ta, scumpule ? Îmi place !

MIHAI : Lucky, nu poți rămâne aici nici o clipă.

LUCKY : Dă-mi o fotografie și plec. Ți-am spus ! N-am nimic de la tine. Absolut nimic. Ție-ți convine. Vii acasă. Te așteaptă nevasta. Ieși la plimbare cu ea... mergeți la prietenii.

Dar eu ce fac ? Stau singură cuc... și nici măcar o poză de-a ta să nu am ? Dă-mi-o pe aia ! (Arată o fotografie înrămată.)

MIHAI (caută prin sertare) : Nu se poate. (Îi dă o poză.) Îți dau alta.

LUCKY : Mersi, scumpule ! Dar nu așa, cu dedicație.

MIHAI : Uf, Lucky ! Parc-ai fi o elevă de liceu. (Îi scrie în fugă o dedicație.)

LUCKY : Sint o elevă îndrăgostită.

MIHAI : Poftim. Și-acum...

LUCKY : Acum mă dai afară, scumpule. Știu ! Dar eu nu mă supăr. Toți bărbații sint niște mojici, zice o prietenă. Singura deosebire e că pe unul îl iubesti. M-am topit. Pa, scumpule. (Îl sărută.) Aoleu ! Dacă dau nas în nas cu nevastă-ta tocmai când ies ?

MIHAI (incurcat) : Păi...

LUCKY : N-aveți o ieșire de serviciu ?

MIHAI : Ba da. Prin curte. Bună idee ! Vino încoace. (O conduce spre ușa din fund.)

LUCKY : Vezi că sint deșteaptă, scumpule ? MIHAI : E o porțiță dosnică. Te scoate tocmai în strada cealaltă. (Au ieșit ; după o clipă Mihai revine și se repede la telefon ; formează numărul.) Alo, Dinule... i-am făcut vint... E zănatecă, domnule ! I-am dat o poză... Ce să fac, domnule ? Nu voia să plece... Dinule, situația e foarte... (Afară s-a oprit o mașină.) Alo ! Nevastă-mea ! Servus ! (Pune receptorul în furcă și-și revia locul în fotoliu.)

MINA (deschide ușa și-i face loc mamei să intre) : Poftim ! „Motanul“ meu nici nu s-a mișcat din loc. Tare-i lenevos, mamă !

MIHAI (se ridică) : Sărut mîna !

MAMA : Stai liniștit, omule ! Ce ? Facem politeturi între noi ? (Către Mina.) Asta o știi de la taică-tău, Dumnezeu să-l ierte ! „Femeie — îmi zicea el — nu-i strica tabieturile bărbatului, că-l pierzi de mușteriu“. Ii e lene omului, lasă-l în lenea lui.

MINA : Vrei o cafea, mamă ?

MAMA : Băni la Tanța. Mă duc să mă odihnesc puțin și, pe urmă, plec la Sala Palatului.

MIHAI : Cu ce ocazie ?

MAMA : Mi-am luat bilet la Amza Pellea.

MIHAI : Aha ! Patriotism local !

MAMA : Ce ziseși ?

MIHAI : Nu „ziseși“ nimic, mamă soacră.

MAMA : Da nu mă mai socri atita ! Voi vă duceți undeva deseară ?

MINA : Nu știu. Nu cred. (Către Mihai.) Ar trebui să-i dăm mamei o cheie. Să nu ne mai așteptăm unii pe alții.

MIHAI : De la ușa din față nu mai am.

MINA : De la intrarea de serviciu. E o cheie de rezervă în dulap.

MAMA : Ar fi foarte bine. (Mina va dispărut prin fund și se reîntoarce cu o cheie.)

MINA : Poftim, mamă. Știi cum se iese prin curtea din fund.

MAMA : Știu. Numai s-aveți grijă să nu lăsați cheia voastră pe dinăuntru. (Urcă scara.) Trebuie că mulți bani ați băgat voi în căsoiul ăsta ! Ce v-or fi trebuit atitea farafasticiuri, Dumnezeu știe ! (A ieșit din scenă.)

MINA (se așează) : Ești molipsitor cu lenea ta ! A venit fata aceea ?

MIHAI (tresare) : Care ? A... nu !

MINA : Nserioase sint ! (Sună telefonul.) Alo... (Se va auzi în sală, prin difuzor și vocea interlocutorului.)

PAUL (prin difuzor) : Alo, casa domnului inginer Mihai Silvestru ?

MINA : Da.

PAUL : Cine e la aparat ?

MINA : Soția.

PAUL : Numele dumneavoastră e „Mina“, prescurtare de la Marina ?

MINA (surprinsă) : Da. Cine e acolo ?

PAUL : Domnul inginer Silvestru e-acasă ?

MINA : Da.

PAUL : Vă sfătuiesc să rămîneți lângă telefon. Voi reveni.

MINA : Alo, cine-i acolo ? Alo... alo... alo...

MIHAI : Cine era, dragă ?

MINA : N-a spus.
 MIHAI : Dar ce-a spus ?
 MINA : A întrebat de tine.
 MIHAI : Și ?
 MINA : S-a legat și de numele meu.
 MIHAI (atent) : Cum adică ? (Temător.) Era o femeie ?
 MINA : Era o voce de bărbat.
 MIHAI (ușurat) : Ei, de ce nu spui, dragă ! O farsă stupidă, probabil. Cine știe ce caraghios s-a distrat pe secoltea noastră. Mereu aud chestii din astea pe la birou. Pe Negulescu îl sună aproape în fiecare dimineață la ora cinci un imbecil care-l întreabă : „Alo, Salvarea ?” Sau Dinu. Știi ce-a pățit într-o noapte ? Pe la ora două l-a chemat o voce feminină care i-a comunicat foarte calmă : „Intrucât radioul și televiziunea și-au încheiat emisiunile trebuie să vă anunțăm pe această cale că la ora trei și 42 de minute va avea loc un cutremur de gradul nouă. Îți dai seama ce telefon i-a trinit Dinu. Da, dragă, există asemenea maniaci care... (Sună telefonul.)
 MINA : Nu răspunde !
 MIHAI : De ce să nu răspund ? (Telefonul.)
 MINA : Nu știi... (Telefon.) Mă irită ! Să fi la cheremul oricărui nepoftit !
 MIHAI : Alo... alo...
 PAUL (prin difuzor) : Domnul inginer Mihai Silvestru ?
 MIHAI : Da, cine e acolo ?
 PAUL : O să aflați la timpul potrivit.
 MIHAI (infuriat) : Ascultă domnule, dacă-ți arde de farse să știi că...
 PAUL (ferm, fără să ridice glasul) : Păstrați-vă calmul, domnule inginer. Nu e nici o farsă. Am de vorbit cu dumneavoastră.
 MIHAI (răstit) : Vorbește !
 PAUL : Nu prin telefon. Rămâneți acasă. Voi veni la dumneavoastră.
 MIHAI : Să nu vii la mine pină nu-mi spui cine ești. Auzi ? Altfel nu te primesc.
 PAUL : E în interesul dumneavoastră să mă primiți. Repet : (Accentuează.) al dumneavoastră !
 MIHAI : Răspunde cine ești, altfel îți trîntesc telefonul în nas.
 PAUL : Am un mesaj pentru dumneavoastră.
 MIHAI : Din partea cui ?
 PAUL : N-am să v-o spun prin telefon. Dar vă previn : cu fiecare clipă se agravează condițiile...
 MIHAI : Condițiile ? Ce condițiuni ?
 PAUL : Acelea pe care am să vi le aduc la cunoștință.
 MIHAI : Dumneata ești ori nebun, ori escroc, domnule ! Și dacă vii la mine acasă, să știi că anunț miliția !
 PAUL : Domnule inginer...
 MIHAI : Am terminat. (Trîntește receptorul.)
 MINA : Ce voia ? De ce i-ai trîntit telefonul ?
 MIHAI (enervat) : Vorbea într-aiurea. Prețindea că are un mesaj... și niște condi-

ționi... niște condițiuni care se agravează.
 MINA : De ce se agravează ?
 MIHAI : Dracu știe. E un țenic, fără indolia. A cules un număr din cartea de telefon și-a căzut pe capul nostru...
 MINA (infiorată de un presentiment) : Nu. Mihai... nu cred...
 MIHAI : Ce nu crezi ?
 MINA : Mie-e teamă... Nu știu de ce... Dar mi-e teamă !
 MIHAI : Fii serioasă, dragă ! Cît e ceasul ? Întrerupem telefonul și... (Soneria telefonului.)
 MINA : Iar ? Dumnezeuule ! Începe să mă calce pe nervi.
 MIHAI : Stai, s-auzi ce înjurătură îi trag eu idiotului... cine e ?
 VOCEA (se aude prin difuzor foarte înfundat) : Alo... Alo...
 MIHAI (neliniștit) : Cine e acolo ?
 VOCEA : Alo... vă rog...
 MINA : Cine e ? Tot... ?
 MIHAI : Nu, o altă voce. Alo, cine sînteți ?
 VOCEA : Vă rog...
 MIHAI : Ce doriți ?
 VOCEA : Alo... vă rog e foarte important... cu doamna Marina Silvestru.
 MIHAI : Pe tine te cere.
 MINA : Cine e ?
 MIHAI : Nu știu... dar vocea mi se pare cunoscută... Vorbește ! Poate-ți dai seama cine e...
 MINA : Alo... spuneți vă rog... (Către Mihai.) Nu se aude nimic... Alo !
 VOCEA (rar, aproape șoptit) : Alo... bine te-am găsit... Mina !
 MINA (surprinsă) : Cum ? ! Cine e acolo ? Alo !
 MIHAI (bănuit) : Cine e, dragă ?
 VOCEA : Alo, Mina... mă bucur să te aud din nou... Să știi că ești într-o mare primejdie !
 MINA : Cine sînteți ? (Tulburată.) Alo ! Vă rog spuneți-mi...
 VOCEA : Acum nu mai pot continua. Dar o să mai vorbim, Mina... O să mai vorbim ! (Închide.)
 MINA : Alo... alo... cine e acolo ? Alo...
 MIHAI : Cine e ?
 MINA : A închis.
 MIHAI : Cine era, dragă ?
 MINA (tulburată) : Nu știu ! A îngăimnat câteva vorbe... niște vorbe răzlete... Și totuși...
 MIHAI : Și totuși, ce ? (Bănuit.) De ce te-ai tulburat atît de tare ? Era vreun curtezan de ocazie ?
 MINA : Nu fi stupid, Mihai ! Și totuși vocea mi se pare foarte, foarte cunoscută. O voce... cum să-ți spun... o voce...
 MIHAI (enervat) : Ei ? Ce fel de voce, dragă ?
 MINA : O voce pe care n-aș fi vrut s-o mai aud niciodată !

Tabloul II

DECOR : un birou cu anticamera respectivă în clădirea Ministerului de Interne. După tabloul I s-a bătut un gong, apoi la ridicarea cortinei vedem anticamera luminată, în timp ce biroul a rămas în întineric. La o măsuță, cu două telefoane, șade locotenentul Toma Cristescu care scrie ceva, aplecat asupra unui caiet ; după o clipă se aude o ciocănițură în ușă și intră maiorul Anton Chelaru.

ANTON : Bună dimineața, Tomiță ! Ce faci ?
Iar scrii vreo piesă de teatru ?

LOCOTENENTUL : O, bine c-ați venit ! Să trăiți, tovarășe maior. Să știți că v-am căutat peste tot cu telefonul.

ANTON (bine dispus) : Cu ce scop, Tomiță ?

LOCOTENENTUL (cu gravitate) : Șeful !

ANTON : Ei ! S-a întâmplat ceva ?

LOCOTENENTUL : De azi dimineață tot înțreabă de dumneavoastră.

ANTON : Nu mai spune ! E în birou ?

LOCOTENENTUL : Da. A ordonat să intrați fără să vă mai anunț.

ANTON (malițios) : Oho ! Regim de favoare ! Să știi că urmează o scenă de tandrețe. Am venit să-i cer aprobarea pentru restul meu de concediu.

LOCOTENENTUL : Aoleu, tovarășe maior !

ANTON : Poftim ?

LOCOTENENTUL : Vă rog să mă iertați. Cred c-ați călcat cu stîngul.

ANTON : Superstițios ca un actor, Tomiță ! De ce, băiatule ? E în toane rele ?

LOCOTENENTUL : Foc și pară.

ANTON : V-a brufat cu noaptea-n cap ?

LOCOTENENTUL : Mai rău !

ANTON : Adică ?

LOCOTENENTUL : A cerut revista...

ANTON : „Rebus“, ultimul număr ?

LOCOTENENTUL : Da.

ANTON : Atunci e grav, Tomiță !

LOCOTENENTUL : Nu v-am spus eu ?

ANTON : Dar poate c-avem puțin noroc. Dacă a apucat să dezlege măcar unul din jocuri, înseamnă că și-a vărsat focul pe cuvintele încrucișate.

LOCOTENENTUL : Și reciprocă e valabilă, tovarășe maior.

ANTON : Bineînțeles, Tomiță. Și-atunci o să-și verse focul pe noi !

LOCOTENENTUL : Pe mine mai puțin, tovarășe maior.

ANTON : De ce, Tomiță ?

LOCOTENENTUL : Pentru că eu rămân afară.

ANTON : Ai o logică de fier, băiatule. Dar ești cam... panicos. Ca dovadă că eu intru cu zîmbetul pe buze. (Ciocănește în ușa biroului ; se luminează încăperea cealaltă. Colonelul se află la birou, cufundat în studierea unei pagini dintr-o revistă.)

COLONELUL : Intră !

ANTON (intră cu un aer cît mai jovial) : Să trăiți, tovarășe colonel !

COLONELUL (fără să ridice privirea, preocupat de revista pe care o are în față) : Bună dimineața. (Pauză.) Hm ! Mda ! Ia loc, tovarășe maior.

ANTON (șade) : Vă mulțumesc. (Pauză.)

COLONELUL : „Animal masiv“ din șapte litere...

ANTON : Elefant, tovarășe colonel.

COLONELUL : Hm ! Mda ! Mersi !

ANTON : Cu plăcere.

COLONELUL : „Legătură între fenomene“ din nouă litere.

ANTON : Știți cumva litera de început ?

COLONELUL : Cred că e litera „C“.

ANTON : Din nouă litere ? „Corelație“, tovarășe colonel.

COLONELUL : Mda ! Bun ! „Știința care se ocupă cu studiul semnelor și al semnificațiilor“. Din 10 litere...

ANTON : Semiologie !

COLONELUL : Mda ! Excelent, tovarășe maior ! Excelent ! Hm ! Mersi !

ANTON : Pentru puțin !

COLONELUL : Surizi în sinea dumitale, tovarășe maior, nu-i așa ? Hm ! Nu-i nevoie să ridici ochii, ca să-mi dau seama de asta ! Cuvinte încrucișate ! Ce idee ! Și totuși îți înlesnesc o mare ascuțime a minții. Și o mare liniște interioară. Eu cînd sînt necăjit sau furios...

ANTON : Știu !

COLONELUL : Hm ! Mda ! Am remarcat tonul dumitale malițios ! Voi o considerați o toană ! Dar vă înșelați ! Nu e o toană, e o relaxare.

ANTON : Mă iertați, tovarășe colonel...

COLONELUL : Pentru ce ?

ANTON : E foarte interesant tot ce spuneți, dar nu cred că m-ați cântat numai ca să-mi țineți o prelegere asupra cuvintelor încruciate...

COLONELUL : Știi ceva ? Aș fi avut o stimă și mai mare pentru dumneata dacă îți plăceau cuvintele încruciate...

ANTON (contrariat) : Tovarășe colonel...

COLONELUL : Mă rog ! Nu lua figura asta de martir al sfintei inocențe. Glumesc ! Și, totuși, noi sîntem puși adeseori în fața unor cuvinte încruciate. Mă urmărești ?

ANTON : Încerc, tovarășe colonel.

COLONELUL : Atunci încearcă să mai găsești niște cuvinte care-mi lipsesc de pe foaia asta... (Malițios.) „Rămășiță“, din patru litere.

ANTON : Rest !

COLONELUL : Perfect ! „Vacanță“ din opt litere.

ANTON (a înțeles) : Concediu !

COLONELUL (ironic) : Splendid ! „Respins“ din șapte litere.

ANTON : Refuzat.

COLONELUL : Ești fenomenal, tovarășe major. „Părere de rău“ din șase litere.

ANTON : Regret.

COLONELUL : Formidabil ! Dar văd că ești o somitate în materie de exerciții rebusiste ! Ai idee ce-ai făcut, în clipa asta ?

ANTON : Am dezlegat primele cuvinte încruciate din viața mea : „rest-concediu-refuzat-regret“.

COLONELUL (izbucnește în ris) : M-ai înveselit, Antoane ! Hm ! Eram prost dispus și dumneata m-ai înveselit.

ANTON (acru) : Sint foarte măgulit de talentele mele, tovarășe colonel.

COLONELUL (se oprește brusc din ris) : Mda ! Desigur. Înțeleg nemulțumirea dumitale ! Dar ne-a căzut pe cap o afacere idioată. Azi dimineată am primit o informație. O informație fără cap și fără coadă ! A fost înregistrată. Crezi că ți-ar face plăcere s-o ascuți ?

ANTON (malițios) : Ard de nerăbdare, tovarășe colonel !

COLONELUL : Atunci ciulește urechile ! (Dă drumul la magnetofon.)

VOCEA (pe bandă) : „Vă înștiințez că a intrat sau va intra în țară un agent cu o misiune de spionaj economic. Îl interesează îndeosebi industria maselor plastice. Nu se cunosc semnalmentele lui ! Nici numele. Nici data intrării în țară. Se pare că este un agent extrem de periculos. Dacă obțin amănunte voi reveni“. (Se oprește magnetofonul.)

COLONELUL : Ce zici ? E clar, nu ?

ANTON (ironic) : O claritate de cristal !

COLONELUL (izbucnind) : Auzi comunicare ! Nu se cunosc semnalmentele. Nici numele. Nici data intrării în țară. Hm ! Poftim ! Parcă ne jucăm de-a baba oarba ! Asta e tot ! Restul aștept să mi-l spui dumneata !

ANTON (oftind cu bonomie) : Bine ar fi dacă mi l-ar spune și mie cineva, tovarășe colonel ! Așadar... aprobați să preiau cazul ?

COLONELUL (după o pauză, cald, prietenos) : Hm ! Mai întrebi ? (Brusc.) Ți-am spus vreodată că te prețuiesc foarte mult, Antoane ?

ANTON (calm) : Nu ! Dar m-ați întrebat întotdeauna dacă ați făcut-o.

COLONELUL (ride încetșor) : Hm ! Bravo ! Ai simțul umorului ! Asta-mi place la dumneata ! (Cu gravitate.) Înțelegi că e nevoie în treaba asta de unul dintre cei mai capabili ofițeri ?

ANTON : Sînteți foarte amabil, tovarășe colonel.

COLONELUL : Ei, asta-i ! Știi că nu-mi stă în obicei. (Sec, profesional.) Cu cine vrei să lucrezi ?

ANTON : Vi-l cer pe locotenentul Toma Cristescu.

COLONELUL : Tomiță ? N-ai ales bine ! E prea tinăr !

ANTON : Tinerețea e o virtute, spune Seneca.

COLONELUL (ironic) : Hm ! Mda ! Mă rog ! Lasă-l pe Seneca ! El n-a lucrat la „Interne“ ! Cred că-ți trebuie un cu totul alt om. Tomiță e băiat bun. Nimic de zis ! El are însă o fantezie cam zburdalnică. E cu gîndul numai la filme, la piese de teatru... N-ai citit ce scrie prin ziare și reviste ? Tomiță are veleități literare.

ANTON : Nu văd nimic rău într-asta.

COLONELUL : De acord. Dar nu de scriitori ai dumneata nevoie într-o asemenea...

ANTON : Ba chiar de asta am nevoie.

COLONELUL : Ce-ai spus ?

ANTON : Eu cred, tovarășe colonel, că un ofițer de securitate trebuie să fie, în primul rînd, un om cu înaginație. Gîndiți-vă, în cîte cazuri noi pornim aproape de la zero. O informație mai mult sau mai puțin completă, cîteva semnalmente sumare, de multe ori indicii eronate... Dintr-o frîntură noi trebuie să reconstituim un întreg. Și nu la întimplare, ci urmînd o logică strictă a faptelor, pe care la ora aceea nu le cunoaștem. Pe ce ne bazăm atunci ? Pe agerimea minții, pe puterea deducțiilor și a ipotezelor izvorite din observațiile noastre.

COLONELUL : Ești un adept al lui Sherlock Holmes, Antoane ?

ANTON : Am fost, cînd eram copil. Îmi trebuie un om cu înaginație, tovarășe colonel. Cu o minte sprintenă, ba chiar cu multă fantezie. Țineți cont că pornesc într-adevăr de la zero. Ca atare vi-l cer pe Tomiță !

COLONELUL : Hm ! Mda ! Mă rog ! Știu că ești dintre aceia care nu pot fi clienți din părerile lor...

ANTON (cu finețe) : Bănuiesc că e un compliment, tovarășe colonel !

COLONELUL : Știi că n-am obiceiul ! Bine ! Ia-l pe Tomiță ! Dacă asta ți-i voia ! Dar

să nu vii pe urmă să mi te plîngi că n-ai ales bine.

ANTON : Asta nu-mi stă nici mie în obicei, tovarăşe colonel.

COLONELUL (scurt) : Hm ! Gata ! Cînd o să-i pot raporta primele date tovarăşului general ?

ANTON (calm) : Cînd o să vi le aduc, tovarăşe colonel.

COLONELUL (pufneşte nemulţumit) : Hm ! Nu înţeleg ? E un răspuns umoristic ?

ANTON : Nu, tovarăşe colonel. Dacă ţinem seama de circumstanţele cazului, e un răspuns foarte serios !

COLONELUL : Hm ! Da ! Mă rog ! Atunci la lucru !

ANTON : Să trăiţi, tovarăşe colonel !

COLONELUL : Succes ! (Paşi, brusc.) Tovarăşe maior Chelaru !

ANTON : Ordonati !

COLONELUL : Îţi mulţumesc totuşi c-ai preluat cazul.

ANTON : Mă bucur, tovarăşe colonel ! Şi mă şi mir totodată !

COLONELUL : Te miri ? De ce te miri ?

ANTON : E a doua oară astăzi cînd faceţi ceva ce nu vă stă în obicei. (Iese în anticameră : biroul Colonelului se întuneacă. Locotenentul îl întâmpină nerăbdător pe maior.)

LOCOTENENTUL : Cum a mers, tovarăşe maior ?

ANTON : Admirabil.

LOCOTENENTUL : Aţi obţinut ?

ANTON : Ce ?

LOCOTENENTUL : Restul de concediu ?

ANTON : Nu, te-am obţinut pe tine.

LOCOTENENTUL : Cum ? !

ANTON : Nu căsca ochii ăştia mari, Tomiţă ! Stai jos ! Vreau să discutăm niţel. Dragă băiatule, am preluat un caz. O să lucrăm amîndoi. Ai vreo obiecţie ?

LOCOTENENTUL : Un caz ? Ce caz ?

ANTON : Ai vreo obiecţie ?

LOCOTENENTUL : Nu, vai de mine, tovarăşe maior ! Dar mă interesează ce ştim ?

ANTON : Nimic.

LOCOTENENTUL : Cum ? !

ANTON : Sau aproape nimic. Ştim doar că e „un caz” ! Şi un caz e ca şi o piesă de teatru. Asta sună mai familiar pentru tine, nu ? Ce cuprinde o piesă de teatru, Tomiţă ? Hai ! Te întreb serios. Răspunde ! Care sînt elementele fundamentale ale unei piese de teatru ?

LOCOTENENTUL : Păi să zicem... personajele.

ANTON : Bun. Notează pe hirtie !

LOCOTENENTUL : Cine sînt ?

ANTON : Nu ştim ! Lasă loc gol. Alt element al piesei de teatru. Tomiţă ?

LOCOTENENTUL : Altul ? Conflictul dramatic.

ANTON : Nu-l cunoaştem. Lasă loc gol. Altceva ?

LOCOTENENTUL : Decorul, adică locul unde se petrece acţiunea.

ANTON : Habar n-avem !

LOCOTENENTUL : Nici asta ? Iertaţi-mă, tovarăşe maior, atunci noi ce-o să facem ?

ANTON : Noi o să scriem piesa, Tomiţă. Şi nu una fantezistă, ci pe cea adevărată ! Pentru asta trebuie să-i dibuim însă elementele fundamentale despre care vorbeam. O să ne cam batem capul, Tomiţă ! Te previn de la început. Vom fi siliţi să ne punem în joc toată isteţimea — cită avem — altfel rămînem de căruţă. Ei ? Ce zici ? Am reuşit să te sperii ?

LOCOTENENTUL : Nu, tovarăşe maior ! Întrebarea e, de unde-o începem ?

ANTON : Avem o informaţie : un agent străin a intrat sau va intra în ţară, cu misiunea de-a obţine informaţii din industria maselor plastice.

LOCOTENENTUL : Atita tot ?

ANTON : Da ! Aşadar să judecăm logic : cu cine va lua legătura agentul străin ?

LOCOTENENTUL : Cu omul care i-a fost indicat.

ANTON : Sau cu un om pe care-l va recruta acum. În orice caz zona de care se va apropia agentul este Ministerul Chimiei...

LOCOTENENTUL : Sectorul industrial al maselor plastice.

ANTON : Exact. Deci trebuie să stabilim cercul eventualilor bănuiri. Ştii care sînt cei vizaţi în primul rînd ?

LOCOTENENTUL : Am înţeles : un tabel cu cei care au acces la documentele ministerului. Mai am o întrebare : pornim de la premisa că agentul străin a intrat în ţară sau... va intra la o dată X ?

ANTON : Nu ştiu care strateg spunea că e bine să soseşti tu primul la locul bătăliei. Noi pornim de la premisa că, poate, chiar în clipa asta agentul străin sună la o uşă. La cine sună, Tomiţă ? Rănuieşti ?

LOCOTENENTUL : Cum să nu, tovarăşe maior. La uşa aceluia pe care vrea să-l facă unca lă lui !

Tabloul III

În locuința familiei Silvestru ; la ridicarea cortinei inginerul Silvestru se plimbă prin cameră și fumează preocupat, în timp ce Mina a rămas în fotoliu îngândurată, apăsată de temeri și presimțiri rele. Cu o clipă înainte de ridicarea cortinei s-a auzit soneria de la intrare.

MINA (neliniștită) : A sunat !

MIHAI (bravind) : Am auzit.

MINA : Poate e pentru anunț...

MIHAI : Mă duc să văd.

MINA (involuntar) : Dacă e individul de la telefon ? (Soneria.)

MIHAI : O să-l primesc așa după cum merită. N-are rost să ne speriem de un nechemat. Te rog să treci dincolo.

MINA : Mi-e teamă să te las...

MIHAI : N-o să mă așez la taifas cu el. Nici o grijă. (Mina iese prin fund ; Mihai trece în vestibul lăsând ușa întredeschisă, astfel că se aude toată discuția cu cel care a sunat.)

PAUL : Bună ziua. Domnul inginer Silvestru ?

MIHAI : Da.

PAUL : Am vorbit cu dumneavoastră la telefon.

MIHAI : Ce doriți ?

PAUL (foarte ceremonios) : În primul rând să nu mă tratați ca pe factorul sau gunoierul dumneavoastră. Nu obișnuiesc să angajez discuții în pragul ușii.

MIHAI : V-am întrebat ce doriți ?

PAUL : Să intru !

MIHAI : Pentru ce ?

PAUL : Va fi o convorbire mai lungă.

MIHAI : Despre ce ?

PAUL (ridicând glasul) : Am mai multe subiecte. Să zicem că unul ar fi... Lucky... O cunoașteți pe... ?

MIHAI (alarmat) : Cum ați spus ?

PAUL : Pot să intru ?

MIHAI : Poftiți !

PAUL (privind în jur) : Mm ! Frumos ! Îmi place la dumneavoastră !

MIHAI (în șoaptă) : Ce-i cu Lucky ?

PAUL : Aa, nimic important. (Arată un fotoliu.) Permiteți ?

MIHAI : Mă rog !

PAUL : Despre ea ? O să vorbim mai târziu. (Se așează ; foarte afabil către Mihai.) Simt o stare de nervozitate la dumneavoastră, domnule inginer. Vă rog să vă calmați. Altfel voi fi tentat să mă folosesc de această circumstanță favorabilă mie.

MIHAI (uimit) : Cum să vă folosiți ?

PAUL : Cred că e timpul să mă prezint : doctor Paul Larian, expert în domeniul comerțului internațional și profesor conferențiar pentru probleme de marketing și psiho-

logie fenomenologică* circumstanțială. (Suride.) Nu mi-am etalat titlurile doar ca să vă impresionez. Doresc să știți că discutăm ca între specialiști. Poftiți, dealtfel, cartea mea de vizită.

MIHAI : Ce v-a adus la mine ?

PAUL : O biografie interesantă.

MIHAI : Poftim ?

PAUL : V-am analizat-o cu atenție. Face parte dintre metodele mele de lucru. Editurile străine v-au publicat câteva studii valoroase. Remarcabilă a fost îndeosebi cea intitulată : „Dezvoltarea intensivă a maselor plastice pe scara bunurilor de larg consum”. Vă felicit. Sinteți o somitate în materie ! (Îi întinde tabacherea.) Fumați ?

MIHAI (neștiind ce să mai creadă despre individul din fața lui) : Am țigările mele.

PAUL (își aprinde o țigară, se ridică și se uită la un tablou, își rotește apoi ochii prin toată încăperea) : Mm ! Minunat interior ! Bogat, confortabil ! Poate puțin prea încărcat... Oricum e plăcut să cunoști un om care a reușit în viață ! (Cu bruschete.) Acum 25 de ani erai un obscur inginerăș la Rafinăria de la Cîmpina.

MIHAI : Am muncit...

PAUL (din nou surizînd) : Evident. V-am spus că vă cunosc biografia. Casa e a dumneavoastră ?

MIHAI : Da.

PAUL : Cu cine mai locuiți aici ?

MIHAI : Cu soția.

PAUL : Ah, soția ! Cum am uitat ? Vă rog să-mi faceți favoarea de a mă prezenta soției dumneavoastră.

MIHAI : Pentru ce ?

PAUL : E direct interesată în ceea ce vom discuta.

MIHAI : Soția mea, domnule ? Vă înșelați. Soția mea e profesoară. Ea n-are nici o conțință cu specialitatea mea.

PAUL : Vorbiți cu un profan. Din punct de vedere „fenomenologic, circumstanțial”, toate elementele din universul înconjurător se întrepătrund. Chemați-o, deci, pe soția dumneavoastră.

MIHAI (ferm) : Lăsați-o în pace pe soția mea. Vreau să aflu motivul vizitei. E pentru ultima oară cînd v-o cer.

PAUL (îl măsorînd surizînd) : Aveți aerul că intenționați să mă dați afară !

MIHAI: Ați ghicit!

PAUL: Hm! Sinteți un adversar slab, domnule! Ce-o să faceți? O să mă luați de guler și-o să mă azvârliti în stradă? (Cu demnitate profesională.) Mm! Mijloace rudimentare, domnule inginer! Depășiți! Nu vă pricepeți la „violenta”. Aceea e „violenta primară, animalică, violenta mușchilor și-a bîtei. Cu mult mai periculoasă e „violenta disimulată” — expresia îmi aparține — violența inteligentă, un produs al capacităților cerebrale speculative. Vorbești cu un om pe care vrei să-l distrugi și-n loc să-i spargi capul cu un bolovan, îi surizi gales, iscodind, căutînd punctul cel mai slab unde l-ai putea lovi: familie, ambiții, carieră, vicii, poziție socială... Vă rog să mă credeți! V-am dezvăluit cîteva din ideile cursului meu de la catedra universității unde predau.

MIHAI: Precizarea e bună. Moravurile acestea se potrivesc foarte bine catedrei dumneavoastră!

PAUL: Pretutîndeni e la fel. Trebuie doar să ții seama de circumstanțe. Vreți o demonstrație? Iată: pornesc de la circumstanțele dumneavoastră. În situația dată, circumstanțele dumneavoastră sînt agravante. Dacă le speculez pe aria lor psihologică, vă sîlesc, fără să mișe un deget — s-o chemați pe soția dumneavoastră.

MIHAI (enervat): Domnule Larian, consider că...

PAUL (înterupîndu-l): Un moment. Cînd am intrat am rostit un nume. Ați tresărit și-ați privit spre ușa din fund. Apoi ați vorbit în șoaptă. Deci era cineva acolo, care nu trebuia să audă numele rostit de mine. Dacă eu ridic glasul (Începe să vorbească mai tare.) ...și reiau acel nume, soția dumneavoastră care ascultă dincolo de ușă va fi direct interesată.

MIHAI (întunecat): Un șantaj?

PAUL (își aprinde tîcicos o altă țigară): În lucrările mele de sociologie comercială aplicată, „șantajul” este unul din atributele violenței disimulate. (Îl privește senin, suflîndu-i fumul în față.)

MIHAI: Bine. Am s-o chem pe soția mea. Mai înainte aș vrea să aflu însă ce știți despre... fata aceea?

PAUL: Fleacuri! O glumă nevinovată. Toți sîntem oameni, ce naiba! Cum vă închipuiți c-aș comite vreo indiscreție în fața soției dumneavoastră?

MIHAI (merge la ușa din fund): Vîno, draga mea. Să-ți prezint pe domnul...

PAUL (se înclină reverențios în fața Minei): Paul Larian, doctor în probleme de marketing și sociologie comercială aplicată. Omagiile mele, stimată doamnă.

MINA: Bună ziua!

PAUL: Am ținut să fiți de față deoarece sînt impunerit să-i fac soțului dumneavoastră o propunere foarte atrăgătoare.

MINA: Despre ce e vorba, domnule?

PAUL: Țin la dispoziția soțului dumneavoastră suma de 200.000 lei. Eventual, con-

vertiti în valută forte și depuși la o bancă elvețiană.

MIHAI: Pentru ce?

PAUL: Pentru o mică — să-i zicem — „colaborare” între dumneavoastră și noi.

MIHAI (înfuriîndu-se): Ce fel... de colaborare?

PAUL: Sinteți directorul producției de mase plastice, nu-i așa?

MIHAI: Da.

PAUL: Ne-ar interesa — să zicem — o informație sau două, din resortul dumneavoastră.

MIHAI (dumirit): Aha! Am priceput despre ce fel de „colaborare” e vorba. Ai nimerit greșit, domnule. De data asta te invit în mod categoric să ne scutești de prezența dumitale!

PAUL (suride condescendent): Sinteți de o naivitate înduioșătoare, domnule inginer!

MINA: Mihai, dacă dînsul nu înțelege de vorbă bună... cred e-ar trebui să anunțăm miliția.

PAUL (calm, batjocoritor, arată spre mîsuta cu telefonul): Îl aveți la îndemînă, domnule inginer.

MIHAI: Poftim?

PAUL: Chemați miliția.

MIHAI: Foarte bine. (Formează numărul.) Va trebui să dai niște explicații.

PAUL: Și soția dumneavoastră la fel.

MIHAI: Alo...

PAUL (tare): Ca inculpată.

MINA (instinctiv blochează telefonul): Cum ați spus?

MIHAI: Mina!

PAUL (ironic): Scuzele mele, doamnă! Soțul dumneavoastră era pe cale să comită o gafă.

MINA: Nu înțeleg ce amestec am eu!?

PAUL: Sînt dezolat, doamnă, dar există unele dovezi care ar putea interesa miliția împotriva dumneavoastră!

MINA (s-a ridicat înspăimîntată): Împotriva mea? Dar ce-am făcut? Ce v-am făcut eu? Vă vîd pentru întîia oară. Nu pricep! Despre ce dovezi vorbiți, domnule?

PAUL: O să vă explic. Vă rog stați jos, doamnă, altfel, ca om bine crescut ce sînt, voi fi obligat să mă ridic și eu în picioare. (Mina șade.)

MIHAI: Ascultă, domnule, orice-ar fi, te rog să-mi lași soția în pace. Iar cit privește răspunsul meu... (De sus coboară Mama.)

MAMA: Ei?! Gîndeam că dormiți... și cînd colo voi aveți musafiri.

PAUL (printre dinți): Ziceați că locuiți singuri.

MIHAI: E mama soției mele; e în trecere prin București.

PAUL (se ridică ceremonios): Respectele mele, stimată doamnă.

MIHAI: Îți prezint pe domnul...

PAUL: Doctor Paul Larian...

MAMA: Doctor? (Fericită.) A, ce noroc! Bine e-am pus mîna pe dumneata. Ascultă, doctore, de vreo patru luni am un jungă în regiunea șalelor, care se plimbă cînd în sus,

cind în jos! Acum trei ani am suferit de...
PAUL: Doamnă, vă cer iertare, dar nu sunt medic.

MAMA: Ești doctor, dar nu ești medic?!
Cum naiba vine asta?

PAUL: Sunt doctor în probleme de marketing...

MAMA: Aia ce boală mai e?

PAUL: Mă ocup cu sociologia comercială aplicată.

MAMA: A, comerț, nu? Negot, adică? Și cu ce faci dumneata negot?

PAUL: Cu de toate.

MAMA: Ei, vezi? Avea dreptate bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte! Prea se face mult negot în zilele noastre. Prea se vinde și se cumpără totul! Dumnealui era șef de gară — știți unde? — la Caracal. Acolo unde zice unii că s-a rupt carul cu proști. Dar să știți că mulți deștepti și-au pierdut papucii pe acolo, tot căutând să dea de urma proștilor!

MINA: Mamă, te rog!

MAMA: Lasă-mă, dragă! „Prea multe trenuri de marfă, îmi zicea bărbatu-meu. O să vină o zi când n-o să mai circule decât trenuri de marfă pe toate drumurile. Și chiar dacă vor fi oameni într-insele, tot marfă se va chema că transportă”. (Către Paul.) Așa zicea răposatul! Și zău c-avea dreptate.

PAUL: Comerțul este zeul evului modern!

MAMA: Nu zău! Și dumneata ești slujitorul lui! Să știți că te arată și chipul! Asta tot de la bărbatu-meu o știți! Cite chipuri nu vede un șef de gară, nu? Cei cu fața ascuțită și cu buze subțiri, nu-i plăceau. „Sint afurisiți și falși”, zicea el. Neam de șobolani!

MINA (cu reproș): Mamă!

MAMA: El zicea! (Cu umor.) Și-apoi dumnealui (Arată spre Paul.) n-are buzele chiar atât de subțiri. (Către Paul.) Serviți o cafea?

PAUL: Nu, mulțumesc.

MAMA: Păcat, că-ți ghiceam după aia de mă pomeneai cu tot neamul dumitale!

MINA: Lasă-ne, mamă. Avem de vorbit.

MAMA: Bine-bine. M-am dus. (Urcă scara.)

MIHAI: Domnule doctor sau expert, sau ce sînteți, pentru ca să punem punct conversației noastre, vă declar că resping categoric „generoasa” dumneavoastră ofertă. Și să fiți mulțumit că nu v-am dat pe mîna autorităților.

PAUL (cu o brutalitate neașteptată, către Mina): Cunoașteți pe cineva cu numele de Victor, doamnă?

MINA: Eu? Nu... nu cunosc.

PAUL: Nici dumneavoastră, domnule?

MIHAI (cu greutate): Nu... nici eu...

PAUL (ironic): Iată dezavantajul de-a avea o memorie scurtă. (Către Mina.) În 1958 erăți căsătorită cu un anume Victor. Este adevărat, doamnă? Căsătorită cu acte în regulă? Da sau nu?

MINA (moale): Da.

PAUL: În 1959 ați avut un copil cu acest Victor. În același an v-ați îndrăgostit de domnul inginer Mihai Silvestru, actualul dumneavoastră soț. Ca să puteți divorța mai

ușor de Victor, la începutul anului 1960 v-ați omorît copilul, simulînd un...

MIHAI: Nu e adevărat! E o minciună! O calomnie!

MINA: A fost un accident! Copilul a căzut din leagăn și...

PAUL (imperturbabil): ...simulînd un accident!

MIHAI: E o infamie, domnule!

PAUL: Ca să scăpați de un martor incomod, l-ați îndemnat pe fostul dumneavoastră soț să fugă în străinătate.

MIHAI: Nu-i adevărat! Era un bețiv, un detractat! Delapidase o sumă de bani și-l pindea închisoarea. Nici unul din noi n-a cunoscut intențiile lui.

PAUL: Cert este că, după aceea, doamna a obținut divorțul și-ați întemeiat acest... (Ironie.) ...menaj fericit! „Fericit” piua astăzi, cînd o apariție neprevăzută — e vorba de mine — ar putea sfârșira fericirea dumneavoastră în o mie de cioburi.

MINA: Oh, domnule... Cum puteți fi atât de crud... cum puteți să falsificați... să răscoliți totul cu atîta cruzime?

MIHAI: Te invit să ieși din casa noastră, domnule! Auzi? Ieși afară de aici! Imediat!

PAUL: Și pe Victor îl veți da afară?

MIHAI: Individul acesta nu mai există. Degeaba aghiți aici fantoma lui. A dispărut. A murit!

PAUL (suride cu superioritate): Eroare, domnule inginer. Marea calitate a fantomelor e că revin... tocmai cînd nu te aștepti. Shakespeare a exploatat copios chestia asta. (Brusc către Mina.) L-ați recunoscut, doamnă?

MINA: Pe cine?

PAUL: Pe fostul dumneavoastră soț; eram lingă el cînd v-a telefonat. Acum o jumătate de oră. N-ați vorbit cu el?

MINA (confuză): Nu știu... adică da... am vorbit cu cineva, dar nu sint...

PAUL: Perfect. Atunci să luăm loc din nou la masa tratativelor. Mă aflu într-o postură foarte delicată față de dumneavoastră. Recunoșc. Execut niște dispozițiuni.

MIHAI: Ale cui?

PAUL: Trăim o epocă stranie! Omul, ca individ, nu mai dispune de liberul său arbitru. Disputa se duce între marile grupuri. Odinioară se înfruntau comandanții oștilor. Azi se înfruntă interesele. Interesele marilor puteri, marilor bănci, marilor trusturi... Noi rămînem niște roțițe neînsemnate în angrenajul acesta monstruos care se numește „profit și pierdere”. Ascultați-mă, deci, cu calm și înțelegere. E în interesul dumneavoastră.

MIHAI (furios): În interesul meu e să te poftesc afară, domnule!

MINA: Liniștește-te, Mihai! Te rog!

PAUL (se înclină): Vă mulțumesc, stimată doamnă. Grația și inteligența se întîlnesc rarori într-o femeie. (Se înclină iar.) Complimentele mele!

MINA: Treceți peste asta.

PAUL: Soțul dumneavoastră e un temperament coleric, doamnă. Ca psiholog știu ce

ușor se pot manevra asemenea temperamente. E o chestiune de reacții bio-chimice. E de-ajuns o primă enervare și cole-ricul își pierde cumpătul; singele îi înecă creierul, se produce o fibrilație tot mai accentuată a aparatului muscular, un flux sanguin îi injectează nervul optic, aorta se dilată strângându-l respirația, accesul datelor senzoriale spre conștiință este blocat, percepția nu mai funcționează, judecata nu mai funcționează, luciditatea idem...

MIHAI (îzbucnește, roșu de minie): Înce-tează!

MINA (domolindu-l): Mihai!

PAUL: Vedeți? Quod erat demonstrandum. De fapt a fost un mic test, domnule.

MIHAI: Știi ce sentiment îmi provoacă dume-neata? De repulsie și de indignare. Și mă stăpînesc, numai din considerație pentru soția mea.

PAUL (calm): Nu numai din cauza asta.

MIHAI: Poftim?

PAUL: Lăsați frazeologia omului superior. Noi jucăm aci cu cărțile pe față. Există ceva în dumneavoastră care vă face foarte vul-nerabil: instinctul de proprietate! Nu ghi-ciți de ce? Aveți ce pierde, domnule ingi-ner! Sinteți un om cu o excelentă situație socială: director general în minister. Casă, mașină... o soție frumoasă și elegantă. E de-ajuns un hobișlac... și din toate astea se alege praful! E clar?

MIHAI (sufocat de indignare și revoltă): Cum adică? Sintem la discreția oricărui ticălos, a oricărui șantajist care încearcă să ne terorizeze cu tot felul de...?

PAUL (tunător): Destul!

MIHAI (interzis): Cum?

PAUL (cu brutalitate): Am trănănit destul. (Se întoarce spre Mina, din nou mîerș și îndatoritor.) Iertați-mi, stimată doamnă, această ieșire ireverențioasă. Sinteți de acord să vă formulez dorințele noastre? Vreau să zic ale grupului pe care-l reprezint.

MINA: Ce grup reprezentați?

PAUL: Grupul unor oameni de afaceri, an-grenați în industria maselor plastice.

MIHAI: Din ce țară?

PAUL: Nu interesează.

MINA (cu voce albă): Și care sint preten-țiile dumneavoastră?

PAUL (degajat): Permiteți să-mi aprind o țigară? Pardon, fumați, stimată doamnă?

MINA: Nu, mulțumesc.

PAUL: Fostul dumneavoastră soț, Victor, a fost ajutat de grupul care mă patronează. Dacă obțin de la domnul inginer ceea ce doresc, nu voi face uz de mărturisirile fostu-lui dumneavoastră soț; dacă nu...

MINA: Sint mincinoase!

MIHAI: Va fi arestat ca transfug.

PAUL: Are o cetățenie străină. Și de-altfel pentru noi scandalul contează. Sau mai pre-cis: compromiterea domnului inginer!

MINA (fotăză deprimată): Feroci sinteți, domnule! Cu inima ușoară vreți să distru-geți niște oameni care nu v-au făcut nimic. PAUL (cu un vag accent de sinceritate): Regret, doamnă! Nu e plăcut nici pentru mine. Vă rog să credeți că adeseori mă re-volt în forul meu interior... Mă revolt împotriva acestui mecanism diabolic care mă obligă, mă condiționează, mă silește să n-am sentimente, să n-am scrupule, să nu tresar, să nu lăcimesz, să nu ezit, să nu crînesc, să nu crîc, să nu fac excepții... Să nu fiu om! Mă înțelegeți? E trist, doamnă, dacă judecăm o clipă. Uneori am curajul s-o re-cunosc. Știu! Eu am aruncat zarul acesta. Dar e trist și îngrozitor pentru mine!

MINA: Dumneavoastră sinteți român, dom-nule?

PAUL: Am fost. Acum sint cetățean străin.

MINA (usturător): ...E ...mai bine.

PAUL: Ce anume?

MINA: Că nu mai sinteți român...

PAUL: Trebuie să înțeleg asta ca pe-o jignire?

MINA: Puteți să înțelegeți că vă depling.

PAUL (jignit): Doamnă, aveam impresia că dumneavoastră...

MINA: Cu alte cuvinte, sinteți un spion, domnule!

PAUL: Consider epitetul acesta foarte nepo-trivit. Sint un om de știință dornic să eu-leagă niște informații banale.

MINA: De pildă?

PAUL: De pildă, lista produselor cu un anumit profil, pe care le fabrică secția spe-cială din industria dumneavoastră de mase plastice. Cu prețurile lor de export, bineîn-tele.

MIHAI (ușor surprins): Și?

PAUL: Și... ce?

MIHAI: Și altceva?

PAUL: Altceva nimic. Vedeți că v-ați în-furiat degeaba? Ceea ce vă cerem e o treabă de-a dreptul inofensivă. O asemenea listă se poate găsi, la un moment dat, chiar pe masa unei secretare din ministerul dum-neavoastră.

MINA: Atunci de ce nu v-ați adresat unei secretare?

PAUL: Întimplarea, stimată doamnă! Întimplarea ni l-a scos în cale pe fostul dum-neavoastră soț. Și tot întimplarea a făcut ca fostul dumneavoastră soț să aibă aici, în România, un unchi. Un unchi pe care-l cu-noașteți și dumneavoastră, doamnă, de vreme ce v-ați căsătorit cu el. Așadar, domnule Mihai Silvestru, scumpul dumneavoastră nepot, Victor Silvestru, se află la un hotel din București! Să nu faceți imprudența de-a anunța autoritățile. N-ar fi indicat ca di-rectorul general Mihai Silvestru să devină obiect de discuție în propriul său minister. Omagiile mele, stimată doamnă! Pe luni după-amiază, domnule, la aceeași oră.

CORTINA

Tabloul IV

Ne aflăm în clădirea Ministerului de Interne; biroul colonelului este cufundat în întineric; în anticameră se află locotenentul Toma Cristescu; intră maiorul Chelaru.

ANTON: Noroc, Tomiță!

LOCOTENENTUL: Să trăiți, tovarășe maior. ANTON: Ce faci aici? Ai intrat ofițer de serviciu?

LOCOTENENTUL: Numai patru ore, tovarășe maior. I s-a îmbolnăvit soția locotenentului Dumitrache și m-a rugat să fac eu de serviciu pînă la ora șase.

ANTON: Ce-ai acolo pe masă?

LOCOTENENTUL: Un tabel cu numele celor care ar putea fi incluși în cercul suspectilor. Îl copiam pe curat, ca să vi-l dau mîine dimineață.

ANTON: Sint cam mulți, Tomiță! (Studiază tabelul.)

LOCOTENENTUL: E un minister mare, tovarășe maior.

ANTON: Afurisită treabă! Cum naiba să te descureci? Cred că va trebui să lărgim aria investigațiilor și la membrii de familie ai celor de aici.

LOCOTENENTUL: Eu v-am mai adus ceva: lista străinilor intrați în țară în ultimele 48 de ore.

ANTON: Mda! Pentru moment nu prea avem ce face cu ea. Pune-o bine totuși. Hm! Soluția e aici... în tabelul ăsta... (Pe gînduri.) Fac și eu ca tovarășul colonel: Hm! Mda! Asta e, Tomiță! Deocamdată sintem la „lun” și la „mda”. (Parcurge cu voce scăzută numele de pe listă.) Ionescu Adrian, director general, Silvestru Mihai, director general adjunct, Petrică Constantin, șeful direcției Belaii cu străinătatea, Munteanu Ion, inspector general, Stătescu Nistor... (Sună telefonul.)

LOCOTENENTUL: Alo, da... ofițerul de serviciu. V-ascult! Alo... alo...

ANTON: Ce e, Tomiță?

LOCOTENENTUL: A închis.

ANTON: Cine era?

LOCOTENENTUL: O femeie. A întrebat: „Ministerul de Interne? Cine e la aparat?” I-am răspuns, și-atunci un bărbat a strigat ceva... și s-a închis.

ANTON: Un bărbat? Ce-a strigat? N-ai putut distinge?

LOCOTENENTUL: Cred că un nume de femeie. Ceva terminat în „ina”.

ANTON: Nume scurt sau lung?

LOCOTENENTUL: Scurt. Ceva în genul „Nina”. Da, da, cred chiar că Nina a strigat.

ANTON: „Nina”. Notează-l, Tomiță. Ai reținut ceva din glasul femeii?

LOCOTENENTUL: Nu prea. Eram tocmai în discuție cu dumneavoastră.

ANTON (satisfăcut): Tomiță, am senzația că mecanismul faptelor s-a pus în mișcare.

LOCOTENENTUL: Credeți că are vreo legătură cu...?

ANTON: Nu știu, băiatule! Datoria noastră e să punem totul în corelație cu ceea ce ne interesează. Tomiță, e momentul ca fantezia ta să intre în acțiune.

LOCOTENENTUL (nedumerit): „Fantezia”?

ANTON: Nu ți-am spus? Am eu o teorie. A, nu, colonelului i-am spus-o. E despre o anumită însușire a ofițerului de securitate. Ziceam să ne închipuim, deci, că scriem o piesă de teatru. Care-i primul element?

LOCOTENENTUL: Personajele.

ANTON: Notează-le! Agentul străin, apoi ipoteticul funcționar din minister... Cine mai e în afară de aceștia?

LOCOTENENTUL: Nimeni.

ANTON: Cum nimeni, Tomiță? Dar femeia de adineaori. Se poate piesă fără o femeie?

LOCOTENENTUL: Asta nu e bine!

ANTON: De ce, Tomiță?

LOCOTENENTUL: Femeile se pricep al naibii să încurce lucrurile.

ANTON: Sau să le descurce. Ține minte, Tomiță, singurul element logic dintr-un tratat de logică, e femeia. Notează deci și personajul feminin!

LOCOTENENTUL: Îl trec și pe bărbatul care era cu ea la telefon?

ANTON: Bineînțeles. Cîte sînt?

LOCOTENENTUL: Patru.

ANTON: Mai adaugă două!

LOCOTENENTUL: Pe cine?

ANTON: Pe noi, Tomiță. Cum adică, noi nu facem parte din piesă? Volens-nolens o să figurăm și noi în distribuție. Ei? Care-i al doilea element al unei piese de teatru?

LOCOTENENTUL: Conflictul!

ANTON: Perfect. Tu ești autorul! Declanșează conflictul. Substituie-te personajului principal și întreabă-te cum ai acționa. Care ar fi prima ta preocupare?

LOCOTENENTUL : Să-mi caut un om în ministerul de resort.

ANTON : Iată tabelul personalului superior : caută-l!

LOCOTENENTUL : Îmi trebuie un om pe care să-l pot manevra... ori cu o sumă de bani...

ANTON (triumfător) : Ori cu ceva neclar din viața lui intimă. Strașnic, Tomiță ! Cu deducțiile nu știu cit sîntem pe drumul cel bun, dar cu construirea piesei mergem perfect logic. Așadar, din acest tabel noi trebuie să-i alegem pe cei pasibili de oarecari bănuieli legate de biografiile lor. Care ar fi aceia, măi băiatule ?

LOCOTENENTUL : Păi... să-i luăm la rînd, primo : cei cu vreo pată pe trecutul lor.

ANTON : Secundo : cei care au rubedenii peste hotare susceptibile de a fi suspectate.

LOCOTENENTUL : Și-n plus cei care au avut comportări echivoce la deplasările lor în străinătate.

ANTON : Bravo, Tomiță ! 100 de puncte. Dacă te află Dan Deșliu te bagă la „Steaua fără nume“.

LOCOTENENTUL : Numai că eu nu știu să ciut, tovarășe maior.

ANTON : Nici nu e nevoie să știi prea bine ! Și acum ajungem la un alt nod dramatic. O femeie care cheamă autoritățile, zice „alo“ și pe urmă închide.

LOCOTENENTUL : Mai e și un bărbat acolo.

ANTON : Poate soțul femeii. Poate un prieten. Nu se știe. Nu știu nici dacă femeia și bărbatul acesta au vreo legătură cu piesa noastră. Ceca ce știm este numele femeii, pe care bărbatul l-a rostit cînd s-a închis comunicația telefonică : Nina ! De la ce nume vine Nina, locotenente ?

LOCOTENENTUL : De la Niculina ! Sau Cătălina. Sau de la Paulina ! Ori de la Marina

ANTON : Marina nu, Tomiță. Acela ar da „Mina“. Or, tu ai auzit că Nina. Nu ? Prin urmare, dragă Tomiță, cred că poți să lași cortina peste prima parte a piesei noastre. Ca niște abili autori ce sîntem încheiem actul cu o lovitură de teatru ! Și această lovitură de teatru e concretizată într-un nume : NINA !

CORTINA

Tabloul V

În casa soților Silvestru : au trecut două zile, e luni spre sfîrșitul după-amiezii. La deschiderea cortinei, Mina e cu receptorul în mînă, iar Mihai, lingă ea, tocmai a făcut gestul de a-i închide comunicația.

MINA : De ce ai închis ? Tocmai îmi răs-punsese ofițerul de serviciu.

MIHAI (preocupat, nervos) : Nu te pripi, Mina. Să cîntărim riscurile. Autoritățile ne vor descoase. Nu le poți spune numai o parte din poveste. Va trebui să redeschidem cazul lui Victor.

MINA : Dar știi că n-avem nici o vină reală. Acuzațiile șantajistului sînt bazate numai pe aparențe.

MIHAI : S-ar putea crede c-am fost implicat în fuga lui Victor.

MINA : Cine s-o creadă ? Și de ce ? Unde-s dovezile ? Ca și mormea copilului, care s-a stabilit clar c-a fost un accident. Trebuie să reacționăm, Mihai. Am căzut într-o capcană îngrozitoare. Nu putem sta cu mîinile în sin.

MIHAI : Ușor de spus. Cum să reacționăm ?

MINA : Anunțăm autoritățile.

MIHAI (izbucesc iritat) : Grozavă idee ! Ce simplu rezolvați voi, femeile ! Nu degeaba se zice că femeia are un creier de...

MINA : Nu te opri. Spune !

MIHAI : Dar la poziția mea socială te-ai gîndit ? Consecințele nu te interesează ? Nu crezi că se duce dracului totul ? Tot ce-am clădit în atîția ani ? Absolut totul !

MINA (cu gravitate) : Vezi, Mihai ? Vezi ce pîhoză ne-a creat șantajistul acela ? Tu ești iritat. Eu sînt îngrozită. Nu, dragă, nu putem continua așa. Au trecut doar două zile... și-n două zile m-am îmbolnăvit de nervi. Nici nu știu cum mi-am ținut leștiile azi dimineață. Eram complet rătăcită. O elevă m-a și întrebât dacă mă simt rău... Nu, Mihai ! Trebuie să dăm totul pe față. Trăim un coșmar ! Nu vād cum putem ieși din situația asta.

MIHAI (agitat, nehotărît) : Un coșmar... da, da... un coșmar !

MINA : Ai încredere în instinctul meu de femeie. În asemenea situații singura soluție e să ceri protecția autorităților. Oricare ar fi riscurile personale.

MIHAI (cu gândurile aiaurea): Riscurile... chei! Ce știi tu! Riscurile astea... Hm! Riscurile!

(Sună telefonul.)

MIHAI: Alo... alo... cine e? Vorbește! Alo... (Trîntește receptorul.) Lua-te-ar toți dracii! (Se plimbă agitat.) Ticăloșii!

(Sună telefonul.)

MINA (la receptorul): Alo...

VOCEA (prin difuzor): Alo, Mina. Eu sint. Mă auzi, Mina?

MINA: Te-aud. (Îi face semn lui Mihai să-și apropie urechea de receptor, ca să audă și el.)

VOCEA: Vorbesc în șoaptă din motive pe care le înțelegi. Mina, eu nu vreau să vă fac rău. Îndepliniți tot ce vi se cere. Nu-i refuzați, Mina. Sint puternici. Sint necruțători. Vă vor distruge. Eu îi cunosc! Fii înțelegătoare, Mina! O să te mai chem. La revedere, Mina.

MINA: Alo, alo... a închis.

MIHAI: Acum ești sigură?

MINA (tulburată): Da, era Victor.

MIHAI (se plimbă, frământat de fel de fel de gânduri): Hm! La urma urmei... Dacă judecăm foarte lucid... Da, da... e chiar o prostie...

MINA: Ce anume?

MIHAI: Lista aia de produse. O timpenie. Oricare din dactilografele noastre le-o poate da...

MINA: Doar n-ai să-mi spui că ai intenția să...?

MIHAI (izbucnește): Nu te repezi! Ce vrei? Mă gîndesc și eu... Acuși vine individul acela și... (Ridică din umeri necăjit.)

MINA: Liniștește-te, Mihai! De ce ridici tonul la mine? Încerc să te ajut cu un sfat, cu o părere.

MIHAI (sade și-și reazemă fruntea în mâini): Scuză-mă!

MINA (vine lângă el și-l mîngîie pe păr, cu blîndețe): Mihai, sint momente în viață cînd trebuie să te depășești pe tine însuți.

MIHAI (mormăie abătut): Cineva a zis că nimeni nu poate accepta sfaturi, dar toată lumea acceptă bani. Deci banii valorează mai mult decît sfaturile!

MINA: Asta ce vrea să însemne?

MIHAI: Nu știu. Ia-o cum vrei.

MINA: Mihai, nu-mi place cum vorbești! De ce să ne ascundem, omule? Doar n-avem niște păcate atît de mari încît să tremurăm de frica autorităților. Cu cît întîrziem mai mult, cu atît vom apărea mai culpabili. Și-apoi, cred că e și o datorie cetățenească! Trebuie să ne apărăm și noi într-un fel. Haide! Telefonează tu la Interne!

MIHAI (supărat): Mina, te rog, nu te mai amesteca în treaba asta. Nu încerca să mă influențezi. E situația mea în joc.

MINA: Vrei să spui situația „noastră“!

MIHAI: Situația noastră depinde în ultimă instanță de situația mea. N-am nici un chef s-amestec autoritățile în viața mea particulară. Voi, femeile, îmbrăcați totul în niște sloganuri corneillene: datoric, cînte, onoare... MINA: Nu sint sloganuri, sint niște precepte de viață!

MIHAI: Mersi! Știu să mă conduc în viață și fără sfatul tău. N-am să fac nimic ireparabil, fii convinsă. Dar nici n-am să-mi tai singur craca de sub picioare. Și de ce să mi-o tai? Pentru o prostie?

MINA: A face spionaj nu e o prostie!

MIHAI (urlă): Dar cine face spionaj? De ce arunci cuvinte fără noimă? De ce mă terorizezi? Și tu vrei să mă terorizezi?

MINA (încrăenită): Mihai! Ce oroare! E prima dată în 42 ani cînd strigi la mine! Dumnezeu! Uite-te în oglindă! Ai o privire îngrozitoare.

MIHAI (chinuit): Iartă-mă! Trebuie să înțelegi... sint într-un hal... (Se agită de ea cu ochii plini de lacrimi.) Mina... nu mă disprețui... te rog... Tu ești tot ce am mai bun... Am nevoie de tine... de încrederea ta...

MINA: De încrederea mea? Mihai, fii sincer! Nu cumva ai nevoie de aprobarea mea? E greu să te-știi singur în fața unei decizii. Vrei un suport moral. Asta cauți, nu-i așa?

MIHAI (exasperat): Mina, Mina, nu mă mai descoase atîta! Nu e momentul! O soție trebuie să treacă dincolo, înțelegi? — dincolo...

MINA: Dincolo de ce? De cînte, de morală? Atunci toate soțiile bandiților ar fi bune de pus în ramă, nu?

MIHAI (enervat): Dar eu nu sint un bandit, Mina! Nu arunca insulte. Te rog!

MINA: Uneori e grav nu ceea ce ești, ci ceea ce ai să devii!

MIHAI: Mă dispensez de aforismele tale. Viața nu e literatură. Viața pune probleme. Ei da, am nevoie de-un sprijin! Cui pot să-l cer? Soției mele, nu? E cea mai în măsură. Existența mea și existența ei! Asta vreau să apăr! Evident! Dar soția mea mă cadorește cu aforisme. Ce să fac cu ele, Mina? Mie dă-mi soluții, Mina! Nu aforisme! De-astea am și eu cu sutele. Ce fac însă acum? Acuma! Peste zecce minute... peste cinci... peste două... Acum cînd vine individul acela... Fîndcă el e un personaj real, Mina! Auzi? Real, palpabil! Tot atît de real ca o bombă cu întîrziere, pe care cineva ți-a plasat-o în casă. Și-n timp ce noi facem procese de etică și despicăm firul în patru, bomba explodează! Vezi, Mina! Asta voiam să-mi spui: cum să dezamorsez bomba! Nu să-mi faci teoria nitroglicerinei... Or, tocmai asta... (Soneria din vestibul.) Auzi!! A venit!

MINA: Mihai!

MIHAI (categoric, o împinge spre scară): Gala-gata! Nici o vorbă mai mult. Du-te sus la mamică-ta și să nu coborîți pînă nu

chem. (Trece în vestibul, în timp ce Mina urcă scara și iese din scenă.)

PAUL (apare urmat de Mihai) : Doamna e acasă ?

MIHAI : Nu.

PAUL : Aveți o soție încântătoare. Pot să iau loc ?

MIHAI : Dacă vreți...

PAUL (scrutându-l atent) : Ce e cu dumneavoastră ? Nu vă simțiți bine ?

MIHAI : N-are importanță.

PAUL (îi întinde un plic voluminos pe care l-a scos din servietă) : Aici sînt banii ! Dați-mi lista !

MIHAI (îi întinde o hîrtie) : Luați-vă banii înapoi !

PAUL (cercetînd lista) : O filotimie necugetată. (Îi arată.) Ce serie aici ? Nu se distinge prea bine.

MIHAI : „Producția globală“.

PAUL : Aveți un stilou ? Ștergeți cuvintele și scrieți pe deasupra mai clar.

MIHAI (se conformează, grăbit să termine cît mai repede) : Pofitiți !

PAUL (ia lista și-o bagă în servietă) : Perfect.

MIHAI (îl privește întrebător, văzînd că nu se ridică) : Mai e ceva ?

PAUL : Poftim ?

MIHAI : Relațiile noastre s-au încheiat !

PAUL (suride ironic) : Hm ! Scuzați-mi indiscreția... ce vîrstă aveți ?

MIHAI : 57.

PAUL : De necrezut ! Naivitatea dumneavoastră este dezarmantă. Domnule inginer...

Relațiile noastre abia încep.

MIHAI (ars) : Cum ?

PAUL : Există o vorbă : „o dată ce-ai intrat în horă“...

MIHAI (furiOS) : Dar asta e o ticăloșie fără seamăn !

PAUL : Stați ! Păstrați-vă calmul ! Voi încerca să vă ajut. Oricît ar părea de ciudat, am o simpatie instinctivă pentru dumneavoastră.

MIHAI : Să lăsăm glumele nesărate.

PAUL : Nu, nu vă persiflez. Cînd Samson, călăul Parisului, a dezgolit gîtul Mariei Antoineta și-a urcat-o pe eșafod, n-o să-mi spuneți că avea ceva cu biata femeie. Poate dimpotrivă ! Și totuși a fost nevoit să dea drumul ghillotinei... Un destin stupid reeditează azi relația „călău-victimă“ între mine și dumneavoastră.

MIHAI : Sînteți cinic !

PAUL : Sînt un executant. V-am spus. Grupul pe care-l reprezint vă cere un nou serviciu. De data asta ceva mai...

MIHAI : Nimic-nimic ! Să nu-mi cereți nimic ! A fost vorba de-un singur serviciu. Gata ! Vă pierdeți timpul. Am treabă. Vă rog să mă lăsați. (Se ridică.)

PAUL (autoritar) : Stați jos ! Sînteți în mîinile noastre. Complicele nostru. Ați uitat ce am aici în servietă ? Cine mi-a dat-o ? Nu dumneavoastră ?

MIHAI : E o simplă listă... o hîrtie fără...

PAUL : Fără ce, domnule inginer ? E hîrtia unei instituții. E cît de cît un act secret, domnule ! Acest act a fost sustras de dumneavoastră. Ba mai mult decît atît, ați și scris pe el două cuvinte, cu mina dumneavoastră ! Aveți o lege a secretului de stat. Eu am studiat-o, domnule inginer. Dumneavoastră, nu ? Din clipa asta vă încadrați perfect în articolele ei.

MIHAI (fierbind) : Domnule... ești o canalic, domnule... M-ai tras pe sfoară... M-ai înșelat...

PAUL : Sînteți un adversar slab. V-am spus-o ! Oricît ați ridicat glasul, oricît ați protesta... nu-mi puteți ține piept.

MIHAI : Ești atît de sigur ?

PAUL : V-am studiat bine. Sînteți dintre cei care păstrează, nu dintre cei care renunță ! N-aveți nimic din structura unui Diogene, de pildă ! Acel fost falsificator de bani umbla desculț, murdar și, cerșea pe străzile Atenei. Dumneavoastră, un fost ingineras, sînteți azi un om ajuns ! Ca dovadă ! Locuiți într-o casă splendidă, faceți cinci voiajuri pe an în străinătate și vă temeți de cei ce v-au ajutat să vă ridicați pînă aici !

MIHAI (întăritat) : Și dacă o să-ți dovedesc contrariul ?

PAUL : Telefonul e la îndemîna dumneavoastră.

MIHAI (ia receptorul) : Bagă de seamă, domnule ! Șantajul are și el o limită. Mai ales cînd e bazat pe niște fleacuri : minciuna lui Victor, lista aceea inofensivă... Pot spune că mi-ai sustras-o din buzunar, în tramvai sau pe stradă. Te-ai gîndit ?

PAUL : Mă confundăți, domnule ! Nu sînt un pungaș ordinar.

MIHAI : Ești un spion ordinar !

PAUL : Spionajul are și el astăzi multe categorii. Eu mă consider un specialist, domnule ! Am o metodă științifică. Lucrez pe bază de teste psihologice. Din cazul dumneavoastră voi face o prelegere universitară. Cum vă închipuiți c-aș putea rata o acțiune atît de bine gîndită ?

MIHAI : Ca să te conving c-ai ratat-o, îți dau cinci minute. Dacă în acest răstimp nu ajungi în stradă, chem Securitatea.

PAUL : De-acord : în aceste cinci minute v-aș putea arăta cîteva poze. (Scoate cîteva fotografii și le pune pe măsută.)

MIHAI : Poze ? ! Ce poze ?

PAUL (candid) : Din Grădina Botanică. Le-a făcut un amator. Nu-s prea reușite. Totuși poate fi recunoscut domnul director general Mihai Silvestru. Fata nu se distinge bine. E tocmai în clipa cînd directorul general o sărută cu o pasiune foarte juvenilă !

MIHAI (năucit) : Lucky ? !

PAUL : Așa o cheamă ! Credeți că pe soția dumneavoastră ar putea s-o intereseze ? (Pauză.)

MIHAI : Ești un monstru, domnule ! Un monstru de josnicie și cruzime. Te detest !

PAUL : Sînt convins.

MIHAI (se duce la fereastră): Nemernici sinteți! Abuzati de fiecare greșeală, de fiecare slăbiciune omenească! (Se întoarce spre Paul.) Marele „expert în probleme de psihologie"! Un escroc de duzină. Trage poze pe furiș. Minjește cu noroi un flirt nevinovat. Compromiți o biată fată. De ce? Ca să mă incolțești cu „probele“ dumitale?

PAUL: Exact! Cu o singură remarcă: la dumneavoastră prea sint toate nevinovate. Flirtul e nevinovat, sustragera listei e un gest nevinovat, fetișcana asta e nevinovată... Dați-o naibii! Vă rid și curcile, domnule inginer.

MIHAI: Pentru ce?

PAUL: Nu zău, domnule, în materie de femei sinteți un diletant. „Fata“ — cum îi spuneți dumneavoastră — e o mică jigodie, de doi bani jumate. Am pescuit-o într-o seară. Proptea zidurile pe la Lido, cu alte pipițe de teapa ei. Am spălat-o, am înțolit-o... și v-am scos-o în cale la momentul oportun.

MIHAI: Minți! Asta e o altă născocire de-a dumitale.

PAUL: Da? (Scoate o altă fotografie pe care i-o arată de la semidintă.) O recunoașteți? E fotografia pe care i-ați dat-o alaltăieri. (Citește dedicația.) „Mieutei mele Lucky, toată tandrețea lui Mihai“.

MIHAI (încrăenit): Imposibil!

PAUL: Ea a și scris pe verso de altfel: „primită de la domnul inginer — Mihai Silvestru — simbătă 7 sept.“. O caligrafie înfloritoare. A mincat un n de la inginer. Domnul e scris fără articol... Uite cui ați dat fotografia dumneavoastră... cu dedicație!

MIHAI: Deci, dumneata... dumneata ai pus-o pe Lucky să...

PAUL: Bineînțeles. Am angajat-o cu ziua. Așa cum am închiriat și mașina de la O.N.T. Pentru un străin, serviciile acestea publice sint absolut necesare. Dar apropo: au trecut cele cinci minute! (Îl privește întrebător.) Ce facem?

MIHAI (se lasă într-un fotoliu, scîrbit, demoralizat): Vorbește! Ce mai vrei de la mine?

PAUL (pune un plic pe mäsută): Aci sint toate dorințele noastre. De îndeplinirea lor depinde cariera dumneavoastră și liniștea căminului dumneavoastră. Vă dau un termen de 24 de ore, ca să vă hotărâți. Măine la orele 18 voi telefona pentru răspuns.

MIHAI: Bine. Pleacă! (Paul iese.) Vierme! (Desface plicul, scoate o filă și-o parcurge repede; o aruncă pe mäsută și-și prinde capul în mîini disperat.)

MINA (apare precaută în capul scării, apoi coboară scara repede, îngenunchează lîngă Mihai și-l cuprinde cu brațele pe după umeri): Mihai!... Dragul meu...

MIHAI (înceat de lacrimi): Oh, Mina! În ce murdărie am intrat, Mina!

MINA: I-ai dat lista?

MIHAI: Da, dar nu-i ajunge. Acum îmi cere altceva.

MINA: Ce-i cere?

MIHAI: Sint un om pierdut, Mina! Un om distrus, desființat. (Sună telefonul.)

MINA: Alo... da, casa Silvestru... da, e acasă... Cine întreabă? Alo... alo... (Pune jos receptorul.)

MIHAI: Cine era?

MINA: A întrebat de tine. O femeie. Pe urmă a închis.

MIHAI (exasperat): Cine dracu mai e și femeia asta? Am s-arune telefonul! Am să zăvărăsc ușile și ferestrele... Am să smulg soneria... Nu vezi că sintem pinditi, asediați, torturați în mod diabolic cu sonerii, cu telefoane, cu fantome?! S-a dezlănțuit împotriva noastră un război al nervilor, o teroare, un asalt al amenințărilor și șantajelor și calomniilor... Îmi plesnește capul, Mina! Îmi iau cîmpii! Îneebunesc! M-auzi? Îneebunesc, Mina!

MINA (domolindu-l cu blindețe): Calmează-te, Mihai! Te rog! Sint eu tine. Alături de tine. Am să te ajut. Am să te sprijin. Nici o grijă. Nu te las singur. Împart totul cu tine. Oricît de rău ar fi răul care ne așteaptă. Dar nu te mai ascunde. Spune-mi totul. Trebuie să știu ce mai vor de la tine. Ce ți-au cerut de data asta? Spune, Mihai!

MIHAI (arată): Uite... „instrucțiuni scrise“! Statul nostru vrea să cumpere o mare fabrică de îngreșăminte azotoase. Am primit oferte foarte avantajoase de la vreo opt firme străine. Trebuie să sustrag ofertele și să le predau spionului.

MINA: De ce?

MIHAI: Nu ghicești? Ofertele sint acte secrete de mare importanță. Punînd mina pe ele, patronii banditului ar dezlănțui un mare tărăboi. Ziarele lor ar publica ofertele cu prețurile respective. Am apare ca o țară care nu garantează secretul operațiilor comerciale. Firmele respective ar sista tratativele cu noi...

MINA: După care concernul banditului v-ar oferi un contract de zece ori mai scump.

MIHAI: Ai ghicit. Acesta e scopul.

MINA: Și tu trebuie să patronezi tilhăria asta?

MIHAI (citind hirtia): Îmi asigură un comision de 300.000 lei, o sută de mii depuși în valută la o bancă elvețiană.

MINA: E oribil!

MIHAI: Ce fac, Mina? Ce mă fac? Cu fiecare minut nervii mei plesnesc unul cite unul.

MINA: Există o soluție disperată: refuzi!

MIHAI: Nu pot! Nu mai pot. Nu-ți dai seama? Mă au la mină. Am săvîrșit prima trădare. Diabolică stratagemă. Lista aia era doar o momeală. Acum sint complicele lor. Sint legat de mîini și de picioare.

MINA (cu gravitate): Mihai... să nu te superi... eu i-am spus mamei.

MIHAI: Ce i-ai spus?

MINA: Totul. O chem jos. (Strigă.) Mamă, mamă. În trei vom judeca mai bine.

MIHAI: Ai îneebunit? Dacă află individul?

MAMA : N-are cum. (Către Mama, care coboară scara.) Îl împinge la o nouă mișelie. MAMA : Cine, șobolanul ? L-am ghicit ! Mutră de șobolan avea ! Nu v-am spus eu ? (Către Mihai) Ia-l de coadă și zvirlă-l cît colo ! Așa făcea bărbatu-meu ! Gata ! Nu mai sta la gînduri ! Miliția, băiete ! Miliția !

MIHAI : Consecințele, Mina ! Explică-i ! Știi ce ne așteaptă dacă anunțăm autoritățile.

MAMA : Eu știu ce mă așteaptă pe mine, dacă nu le anunți : să vă car pachete la pușcărie.

MINA : Mamă ! ?

MAMA : Că doar n-o să scape de asta, dacă face vreo căcărie !

MIHAI : Încercăm să dau cu piciorul la tot ce-am clădit cu atîta trudă. Ne așteaptă sărăcia, Mina ! Mizeria ! Casa, mașina...

MAMA : Ia stai, băiete ! Stai nițel ! De unde-ai scos teoria asta cu „sărăcia”. Casă, mașină ? Adică fără ele se cheamă că trăiești în sărăcie ? Iaca eu și eu răposatu' n-am avut vilă cu scară pe dinăuntru și-am trăit fericiți ! Am crescut un copil, pe dumneaci ! L-am ținut la școli. L-am făcut om. N-am avut nici mașină. Ei și ? Cînd m-apucau pandaliile mă urcam în acceleratul de 9,55 și mă duceam la Craiova, la nașa. C-aveam permis pe C.F.R. Nu știu dacă eram bogați sau săraci. Dar știu că masa noastră era întotdeauna îmbelșugată, c-aveam niște bani puși de o parte și că duceam o viață sănătoasă, românească, de unde nu lipsea țuicăuța de prune, veselia și căldura unei familii unite.

MIHAI : Erau alte timpuri !

MAMA : Nu, băiete, erau timpurile astea, că înainte de '44, răposatu' era un biet impiegat de mișcare. Așa că nu te mai văicări. Auzi ? Nu te mai văicări. Și nu mai umbra cu gogorita sărăciei. Că bogăția nu stă într-o casă. Și nici într-o mașină. Bătu-o-sar de casă ! Ce ? Ați devenit robii ei ? Să-ți vinzi cîntea pentru patru pereți și-o căruță de boarfe ? Nici nu-mi place hardughia asta. Mare și țuguiață ! Parcă-i gara de la Roșiori ! Auzi ? Gara de la Roșiori.

MIHAI : Ajungem pe drumuri, Mina !

MINA : N-are a face !

MAMA : Cîte perechi de pantaloni crezi c-avea taică-su cînd ne-am cununat ? Una singură. Și ai-a peticită ! Dar a muncit pe brînci ! Și eu l-am proptit cînd se clătina. Și-a ajuns șef de gară. Dar știi ce spunea ? „Mămicule — c-așa-mi zicea el mie — mămicule, dacă tu ești lingă mine, sint gata s-o iau oricînd de la început”. Așa o să faceți și voi !

MIHAI : Da, mamă. Dar omul e o făptură slabă, imperfectă. Există o teamă, o lașitate, care-ți intră în oase cu fiecare pernă de puf pe care o pui sub șale. E lașitatea pe care ți-o aduce bunăstarea...

MAMA : Scoate puful și bagă paie ! Că doar pe paie au dormitără bunicii noștri și le-a mers bine.

MIHAI : Nu glumi, mamă.

MAMA : Nu glumesce, băiete ! Tu nu mai știu inginerie ? Dac-o fi și-o fi, ți-o iei la subsuoară și te zburătăcești pe vreun șantier.

MIHAI : La 57 de ani ai mei ?

MAMA : Virsta nu e o scuza.

MIHAI : Să mă înghesui din nou într-o baracă, „la comun” ?

MAMA : Ei vezi, dragă ? Ți s-a urcat „imburghezirea” la cap !

MIHAI : Sau tu, Mina, tu care ai rochiu și mantouri după ultimul jurnal, te vezi iar în lodenul tău studentesc ?

MAMA : De ce nu ? O făcea mai tinără !

MINA : Un singur lucru contează, Mihai : să te știi cu cugetul curat.

MIHAI : Vorbe, draga mea ! Frumose, dar ineficace. Să nu ignorăm realitatea. La ora asta, eu nu mai sint un om cu cugetul curat.

MINA : Mamă, te rog, vrei să ne faci două cafele ?

MAMA : Da, fetița mea ! (Iese prin fund.) Dar nu-l lăsa să calce în străchini ! Ține-l din scurt. Muștruluieste-l ! Bărbații s-ar duce pe copcă, dacă n-am fi noi, femeile !

MIHAI : N-am decît două alternative : merg mai departe sau distrug tot ce vezi în jurul nostru.

MINA : Și tu ce-ai ales ?

MIHAI (enervat) : Auzi întrebare ! Nu mă privi cu aerul ăsta de procuror. Între pușcărie și libertate, cine ar alege pușcăria ?

MINA : Dar dacă te vor prinde ? N-ajungi tot la pușcărie ?

MIHAI (mecanic) : N-au cum să mă prindă.

MINA (ingrozită) : Dumnezeuule ! Mihai !

MIHAI : Ce este ?

MINA : S-ar zice că te-ai și gîndit cum vei face !

MIHAI (cu gîndurile aiurea) : Ei, asta-i ! Nu-i nici o filozofie. Ofertele sint în biroul lui Dinu. Ar putea umbra oricine la ele. Toți știu că Dinu e cam distrat...

MINA (revoltată) : Bine, dar Dinu e prietenul tău. I-ai da o lovitură de moarte. Cum ar justifica el dispariția acestor... ?

MIHAI (urlă) : Taci ! Isprăvește odată ! Nu înțelegi că sint încolțit ? (După o pauză, cu o voce obosită, resemnată.) Mina... nu trebuie să-ți mai explic. Ți-ai dat seama... Sint la capătul puterilor. N-am dormit toată noaptea... Am tot sperat să găsesc o porțiță. Pricepi ? Vine un moment cînd ți-e indiferent totul ! Orice s-ar întîmpla... ți-e lehamite... Hotărăște tu... acționează tu... Eu nu pot... nu mai are sens... mie-e silă... nu mai pot alege. Poftim ! Fă ce vrei... cheamă miliția... dă foc casei... sparge geamurile. Fă orice vrei ! Nu-mi pasă ! Sint obosit ! Sint sătul ! Fă cum te taie capul... (Pauză.) Ce este, Mina ? Ce aștepti ?

MINA (moale) : Știi că, nu e ușor. E mai simplu să-i lași altuia decizia. E mai comod.

MIHAI : Eu mi-am recunoscut lașitatea. În schimb, tu ești campioana curajului ! Și-a onestității ! Ia-ți tu răspunderea !

MINA : Pentru ce ?

MIHAI : Pentru tot ce-o să umneze după ce mă denunți autorităților. (Răutăcios.) Nu te-ai uitat în Codul Familiei. E permis denunțul între soți ? Fiindcă de un denunț va fi vorba !

MINA : Nu serie nicăieri că soția trebuie să participe la josițiile sotului ei !

MIHAI : Și-atunci, pac, denunțul ! Strașnic ! Ca-n vremea închiziției. Soția își reneagă sotul. Poftim ! Denunță-mă ! (Ii arată telefonul.) Hai, dă-ți jos masca soției iubitoare și cheamă autoritățile ! Tratează-mă ca pe ultimul pungaș de pe stradă. Haide ! Uită cei 12 ani ! (Văzind că femeia ezită : triumfător.) Vezi ? Vezi că și tu șovăi ? Ehe ! E frumoasă cinstea ! Dar ce preț greu plătești pentru ea ! Nu, Mina ? Îmi pare bine că și tu șovăi. Tremuri și tu pentru căldurica și confortul tău ! Sintem oameni, Mina. Și oamenii trăiesc din compromisuri, dragă. Chiar cu propriile lor principii ! Iar cind ești la ananghie, renunți și la principii ! Iar ceea ce unul denumește „lașitate“, poate fi pentru altul singura soluție de-a supraviețui. Deci, și tu ești lașă, Mina ! Cum și eu sint. Pentru același motiv. Și cred că și alții ca noi, dacă ar fi puși în...

MINA (brusc) : Dă-mi cartea de telefon !

MIHAI : Cum ?

MINA : Dă-mi-o ! (Răsfoiește.) Eu nu pot fi părtașă la o miselie ! Tocmai fiindcă sint lașă ! Tocmai fiindcă mi-e teamă ! (Soneria de la intrare.)

MIHAI : A sunat !

MINA : O clipă ! (Strigă spre fund.) Mamă ! (Mama tocmai intra pe ușă cu cafelele.) Mamă, vezi dumneata cine e. (Către Mihai.) Hai, noi, dincolo. (Trec amândoi în încăperea din fund ; soneria răsună din nou.)

MAMA (îndreptîndu-se spre ușa care dă în vestibul) : Ei, ho ! Că nu dau turcii ! (Se aude conversația din vestibul.) Pe cine căutați ?... Hei, domnișoară ! Unde năvălești așa ?

LUCKY (intră țâșnă : are o fustă foarte scurtă și un aer foarte impertinent) : Unde e domnul inginer ?

MAMA (întărită) : Dar „bună ziua“ unde-o porți dumneata ? În pantofi ?

LUCKY : E acasă domnul inginer ?

MAMA : Ce dorești de la domnul inginer ?

LUCKY : Nu vă privește.

MAMA : Așa ai învățat să vorbești ?

LUCKY : E o expresie normală.

MAMA : Atunci... plimbă ursul !

LUCKY : Poftim ?

MAMA : E o expresie specială. De pe la noi. „Folelor de peron, clasa a doua“. Inseamnă... șterge-o !

LUCKY (fandosită) : Pardon ?

MAMA : Nu-i acasă !

LUCKY (se trîntește în fotoliul de lingă telefon) : Am să-l aștept.

MAMA : Hei, usurel, dragălașo ! Ce, nu te ții pe picioare ? Du-te și așteaptă-l în stradă.

LUCKY : Pardon ?

MAMA : Pardon, ne-pardon, uite ce e : domnul inginer are o soacră. Eu sint aia ! Și-n afară de acest titlu, mai sint și olteancă. Iar pe la noi prin Oltenia soacrele-s mai iuți de mină decît în restul țării. Așa că ia-ți bileț de întoarcere pînă nu închid ghișeul.

LUCKY : Eu nu mă mișc de aici.

MAMA : Ascultă fetico, bărbatu-meu, dumnezeu să-l ierte, a fost șef de gară...

LUCKY (își aprinde o țigară) : Unde ?

MAMA : La Caracal. Și eu am văzut multe firțangoaice ca dumneata prin sala de așteptare. Dar, pînă la urmă, pe toate le aduna potera.

LUCKY : Pardon, doamnă. Eu sint fată respectabilă. Am fost angajată. Cum e în străinătate : „domnișoară de companie“. Trebuie să am grijă de domnul inginer.

MAMA : Cine te-a angajat ?

LUCKY : Prietenul familiei dumneavoastră : doctorul Paul Larian.

MAMA : A, deci tot șobolanul.

LUCKY : Mi-a spus că e astenic.

MAMA : Cine, doctorul ?

LUCKY : Nu, ginerele dumneavoastră. Formă grea : nevroză astenică. Trebuie îngrijire specială, spune doctorul Paul.

MAMA : Ia te uită, al naibii doctor ! Iar eu cind îi ziceai de junghiurile mele, se făcea că plouă.

LUCKY : Doctorul Paul mi-a spus „să-l veghez zi și noapte“.

MAMA : Pe doctor ?

LUCKY : Pe ginerele dumneavoastră. (Cu un gest rapid și fîcît mai neobservabil pentru public a scos din poșetă un mic obiect pe care l-a plasat pe fundul fotoliului în care s-a așezat.)

MAMA (scandalizată) : Pe ginerele meu ? Dumneata ? Noaptea ? Dar ce, crezi c-am mincat ouă de bibilică împăiață ? (Arată spre picioarele dezgolite ale fetei.) Dacă ziua umbli ca o vitrină despuiață pentru inventar, noaptea cu ce te mai acoperi ? Cu tivul de la batistă ?

LUCKY : Pardon, doamnă !

MAMA : Pardon, e-ai uitat să te îmbraci ?

LUCKY : Pentru mine slujba-i slujbă. De altfel, eu sint asistentă medicală.

MAMA : Zău ? La ce spital ?

LUCKY : A, nu. Sint particulară. Adică mă angajez cu ziua sau cu luna... Am fost o lună la o doamnă bătrînă. Era foarte mulțumită de mine. Pe urmă a venit în vizită un nepot cu soția... și s-au comîncat lucrurile. Nevastă-sa, mă înțelegei ?... Ca toate nevestele. Gata, cum văd una mai drăguță, cred că...

MAMA : De fapt, eu ce te ocupi măta-mă, fetico ?

LUCKY : Cum, cu ce ? Vrei să zici așa, ca școală ? Am dat la școala de surori medicale. N-am reușit. Știi cum e : dacă n-ai pile. Dar posed cunoștințe. Știu să fac și injecții. MAMA : Bine, fetico, vino să-ți arăt camera dumitale.

LUCKY : Mersi. (Se ridică.)

MAMA (o prinde zdravăn și-o duce mai mult pe sus, spre ieșire) : Mătăluță ai o mamă, dragălașo ?

LUCKY : Da.

MAMA : Atunci du-te la mămică și spune-i să-ți tragă o bătaie zdravănă, fiindcă merită.

LUCKY (zbătându-se) : Stați, doamnă ! Ce faceți, doamnă ?

MAMA : Ssst. Șezi linișor, fetico ! Eu pațachine ca tine am văzut multe.

LUCKY : Sint o fată respectabilă. Întrebați-l și pe doctorul Paul. Sint foarte respectabilă...

MAMA : Ți-am spus că la noi în gară, la Caracal, foiau pupezele de teapa ta. Și bietu bărbatu-meu... (Au ieșit.)

MINA (intră prin fund cu Mihai) : Cită obrăznicie ! Să ne bage o iscoadă în casă. Ai auzit-o cum vorbea ?

MIHAI : Da.

MINA (la cartea de telefon) : Hm ! „Doctorul Paul”. Nu, Mihai ! Nu ne putem lăsa împinși ca vitele la abator. Pogonul tău de confort ! La asta te gindești, nu ? Ceilalți să piară. Numai eu să trăiesc bine. Nu, Mihai ! Nici un om nu poate trăi în afara celorlalți. Tu devii o primejdie socială.

MIHAI : Mina !

MINA : Da, da. Cazi dintr-o mișelie într-alta. Or, astea se plătesc, mișeliile. Mai devreme sau mai târziu. Crede-mă ! (la receptorul.) Nu știu cum se face, dar există o justiție implacabilă.

MIHAI (oprind-o) : Stai, Mina !

MINA (categorică) : Nu mă opri, Mihai ! De data asta nu te mai ascult. Mă lași să telefoniez... sau plec din casă chiar în clipa asta. Hotărăște ! (Pauză ; după o secundă sună telefonul.)

MIHAI (tresare) : Răspunde tu ! Oricine mă caută sint... sint...

MINA : Alo... (De data asta nu se vor mai auzi cuvintele interlocutorului prin difuzor.) Da, casa Mihai Silvestru... soția... Bună ziua ! Cine-i acolo ? (Tresare surprinsă.) Cum ? Cine ?

MIHAI (în șoaptă, palid) : Cine e Mina ? De ce te-ai speriat ? Vorbește ! Cine e ?

MINA (alb) : Ministerul de Interne !

CORTINA

Tabloul VI

În clădirea Ministerului de Interne ; la ridicarea cortinei îi vedem în anticameră pe maiorul Anton Chelaru și pe locotenentul Cristescu ; locotenentul ține receptorul la ureche și, din cînd în cînd, astupă pilnia cu mina ca să vorbească cu maiorul.

ANTON (șoptit) : Ce zice, Tomiță ?

LOCOTENENTUL (idem) : Nu știu. Vorbește cu cineva de lingă aparat. (În receptor.) Mă auziți, doamnă ?

MINA (prin difuzor) : Da, ce doriți ?

LOCOTENENTUL : Doamnă, vă rog să ne scuzați că vă deranjăm. Dumneavoastră ați telefonat ieri la nr. 15.76.29. Ce doreați să ne spuneți ?

ANTON (în șoaptă) : Ce face ?

LOCOTENENTUL : Vorbește tot cu persoana de lingă ea.

MINA : E o greșeală, domnule. Nu... eu nu v-am telefonat.

LOCOTENENTUL : Dar, totuși, doamnă... (S-a închis.)

ANTON : Eșec total ! Nu, Tomiță ?

LOCOTENENTUL : Da, tovarășe maior.

ANTON : Ceva din vocea ei nu ți-a reamintit-o pe cea care a sunat la noi ?

LOCOTENENTUL : ...N-aș zice.

ANTON : Mai citește o dată caracterizarea soțului.

LOCOTENENTUL (citind) : Inginer Mihai Silvestru, 57 de ani, căsătorit cu Silvestru Marina, 40 de ani, fără copii. Funcția : director general adjunct. Referințe foarte bune. Freevente plecări în străinătate pentru tratative și încheieri de contracte, cu excelente rezultate pentru statul român.

ANTON : Run, treci mai departe.

LOCOTENENTUL : Mai e ceva : are un nepot fugit din țară în împrejurări neclare, în 1960.

ANTON : Se menționează reluarea vreunei legături cu acest nepot ?
LOCOTENENTUL : Nu.

ANTON : Fă un semn în dreptul lui Mihai Silvestru : să cercetăm cit de neclare au fost împrejurările în care a șters-o peste graniță nepotul în chestiune. Sună-l pe următorul ! (Întră Colonelul.)

COLONELUL : Bine v-am găsit !

LOCOTENENTUL (împreună cu Anton) : Să trăiți, tovarășe colonel !

ANTON : Ce faceți aici, tovarășe ?

ANTON : Niște verificări, tovarășe colonel. (Colonelul trece în biroul lui, urmat de cei doi.)

COLONELUL : Hm ! Mda ! Au mai trecut și niște ore ! Nu, tovarășe maior ?

ANTON : Timpul trece, tovarășe colonel. Ireparabile fugit...

COLONELUL : Hm ! Îmi place că ai un calm filozofic, tovarășe maior ! Mda ! Trece ! Dar eu așteptam un raport.

ANTON : N-am avut ce să pun în el, tovarășe colonel.

COLONELUL : Tovarășul general s-a interesat și azi dimineață. Vreau să știu ce-ai mai aflat ? Am ce să-i raportez tovarășului general ?

ANTON : Raportați-i că ne dăm toată osteneala.

COLONELUL : Ei, da ! Mă rog ! De asta e convins din oficiu ! El îmi cere însă niște date mai palpabile.

ANTON : Atunci, spuneți-i că nu le avem încă.

COLONELUL : Hm ! Mda ! Glumeț ca de obicei, Antoane ! Și cînd o să le aveți ?

ANTON : Depinde !

COLONELUL : De ce depinde ?

ANTON (calm) : De ce-o să se întîmple în actul trei.

COLONELUL (tresărind) : Ce spui ? Tovarășe maior, azi nu prea am disponibilități pentru umorul subalternilor ! Ce-i asta, actul trei ?

ANTON : Actul trei dintr-o piesă.

COLONELUL (pufnește enervat) : Hm ! Ei bravo ! Vrei să spui că asta faceți voi aici ? O „piesă“ ?

ANTON (senin) : Da, tovarășe colonel.

COLONELUL : Strașnic răspuns ! De ce nu o operă sau un balet ? (Sever.) Tovarășe maior, constat c-am avut dreptate. L-ai vrut pe Tomiță ! Eu m-am opus. Ții minte ! Dumneata ai insistat ! Mda ! Mi-ai ținut chiar o întreagă dizertație : imaginație, fantezie ! Hm ! Și uite unde-ai ajuns : în loc să cercetezi, scrii piese !

ANTON : Piesa este chiar investigația noastră, tovarășe colonel.

COLONELUL (nedumerit) : Poftim ?

ANTON : Ea se scrie singură, ca să zicem așa !

COLONELUL : Mai clar nu se poate ?

ANTON : Desigur. Am pornit de la ideea că agentul străin va căuta să intre în legă-

tură cu cei care au acces la documentele ministerului. N-am exclus nici pe cei din cadrele de conducere. Am stabilit deci un cerc de bănuți. Acesta ar fi, în linii mari, actul I. Ieri a mai apărut un alt element în piesă : o femeie care ne-a chemat la telefon și apoi a închis. De azi dimineață simtem în căutarea ei ! Am dat toate dispozițiile în acest sens.

COLONELUL : Hm ! Mda ! Caută acul în carul cu fin !

ANTON (ușor malițios) : E un proverb pe care l-am citat și noi foarte mult în ultimele 48 de ore !

COLONELUL : Mersi.

ANTON : Cam acesta ar fi actul doi.

COLONELUL : Hm ! Grozav ! Ce să zic ! În fond, nu știți nimic precis.

LOCOTENENTUL : Ba știu, tovarășe colonel. Știm numele femeii. O cheamă Nina.

COLONELUL : Atunci vedeți pe care din soțiile celor de pe tabel o cheamă Nina.

ANTON : Să nu uităm că „Nina“ e o prescurtare. Ar putea veni de la Niculina sau de la Jeanina, ori de la Eufrosina.

LOCOTENENTUL : Sau Cătălina.

COLONELUL : Mă rog ! Căutați pe acela care are o soție cu unul din aceste nume.

ANTON : L-am căutat. Am cules date complete despre toți cei în cauză. Nu există nici unul în această situație.

COLONELUL : Hm ! Atunci sinteți în pom !

ANTON (malițios) : Ați folosit o admirabilă metaforă literară, tovarășe colonel !

COLONELUL (iritat) : Pe dracu ! Știi că nu-mi stă în obicei. Deci ?

ANTON : Deci ne continuăm cercetările. Revedem încă o dată elementele pe care le-am adunat și verificăm fiecare caz în parte.

COLONELUL : Pină unde ați ajuns cu son-
dajul ?

LOCOTENENTUL : Pină la numele acesta, tovarășe colonel.

COLONELUL (citind) : „Inginer Mihai Silvestru, 57 de ani, căsătorit cu Silvestru Marina, 40 de ani, fără copii, funcția...” Apropo, care e prescurtarea de la Marina ?

LOCOTENENTUL (ciulind urechile) : Cum ?

COLONELUL : Adică...

ANTON (fulgerat de idee) : O clipă !

COLONELUL : Voi ziceți că...

ANTON : O clipă ! Stați ! Mai puneți o dată...

COLONELUL : Ce ?

ANTON : Întrebarea !

COLONELUL : Care e prescurtarea de la...

ANTON (gzbucnind) : Formidabil ! Sinteți formidabil, tovarășe colonel.

COLONELUL : Hm ! Mda ! Iar începi ?

ANTON : Nu, nu ! Dumnezeu v-a adus ! Dumnezeu, ofițerilor din Ministerul de Interne, bineînțeles ! (Vesel.) O ipoteză fantastică, Tomiță ! De ce neapărat „Nina“ nu-i așa ? De ce „Nina“ ? Poți să pui mină-n foc că era „Nina“ ? Dar dacă era... Hai, Tomiță, ia „drepti“ și răspunde-i tovarășului colonel, care e prescurtarea de la Marina ?

LOCOTENENTUL : Mina.

ANTON : Așa. Tomiță ! Mina ! Poți să juri că n-ai auzit Mina ? Nu poți, fără îndoială ! Așa că ia telefonul, Tomiță ! Scriitorii numesc asta „inspirație”. Noi o s-o numim ajutor în muncă din partea tovarășului colonel. LOCOTENENTUL : Știu ! Știi pe cine chemi, nu ? LOCOTENENTUL : Știu. (Manipulează telefonul.)

ANTON : Tovarășe colonel, vă felicit !

COLONELUL : Pentru ce ?

ANTON : Știu că nu vă stă în obicei, dar azi, la orele 18 și 10 minute ați debutat în dramaturgie.

COLONELUL (mirat) : Eu ?

ANTON : Sigur ! Grație dumneavoastră am ridicat cortina pe actul III.

COLONELUL : Dar de când maiorul îl felicită pe colonel ?

ANTON : Mă scuzați. Așa e ! Nu vă felicit, vă mulțimesc că ne-ați ajutat să deschidem actul III.

LOCOTENENTUL : Alo, casa inginer Silvestru ?

MINA (prin difuzor) : Da.

LOCOTENENTUL : Doamna Marina Silvestru ?

MINA : Da. Cine-i acolo ?

LOCOTENENTUL : Vorbiți aici, vă rog ! (Ii trece receptorul maiorului ; către Colonel.) Luați celălalt receptor, tovarășe Colonel.

ANTON : Bună seara, doamnă. Iertați-ne pentru acest telefon cam neobișnuit. Sint ma-

iorul Anton Chelaru, de la numărul pe care l-ați sunat ieri.

MINA (ezitare scurtă) : Îii... sînteți sigur că nu e o greșeală ?

ANTON : Absolut sigur. (O pauză ; către Colonel.) Vorbește cu cineva de lângă telefon.

MINA : Și ce doriți ?

ANTON : Vreau să schimb cîteva cuvinte cu dumneavoastră. Vă rog să nu mă refuzați. E o chestiune importantă. Vă rog s-aveți toată încrederea. Doar cîteva minute. De acord ? (Astupă receptorul.) Tomiță, mașina !

LOCOTENENTUL : Înțeles ! (O zbughește pe ușă.)

ANTON : În cinci minute sînt la...

MINA : Nu.

ANTON : De ce „nu” ?

MINA : Nu cu mine aveți de vorbit.

ANTON : Dar cu cine ?

MINA : Cu soțul meu. Vi-l dau la telefon ! MIHAI (crispat) : Tovarășe, eu... eu am... am nevoie de protecția dumneavoastră.

ANTON : Stați liniștit ! În cinci minute sîntem acolo. (Pune receptorul.) Ce ziceți, tovarășe colonel ?

COLONELUL : Hm ! Mda ! Însfîrșit ! Am ce să-i raportez tovarășului general.

ANTON : Credeți că sîntem pe drumul cel bun ?

COLONELUL (cu o satisfacție malițioasă) : Cum ? Hm ! Nu știu. Nu mă pricep. Întrebați un... un critic dramatic !

CORTINA

Tabloul VII

În casa soților Silvestru ; la ridicarea cortinei, Mihai e în fotoliu, în timp ce Marina șterge praful de pe mobilă ; la un moment dat răstoarnă o vază.

MIHAI (nervos) : Tocmai acum te-ai găsit și tu să... ?

MINA : Ce-i cu tine ? Tot nu te-ai liniștit ?

MIHAI : Azi... ziua de azi... pînă nu trece ziua de azi...

MINA : Unde sînt cei doi ?

MIHAI : Sus.

MINA : Oare individul n-o să simtă nimic ?

MIHAI : Sper. Oricum... eu nu mă vîd scăpat cu fața curată.

MINA : Iar începi ? Doar tu ai anunțat autoritățile.

MIHAI : Ei și ? E un șnapan ! Cine știe cum poate să se răzbune. Și-apoi nu-l uita

pe Victor, care stă ascuns într-un hotel din București, gata să dezlănțuie scandalul.

MINA : Acum nu mai există drum de întoarcere. E ceva de ispășit, o să ispășim. Ne recîștigăm măcar somnul fără coșmaruri. (De sus coboară încet scara Anton, urmat de Tomiță, care ține în mînă un aparat detector.) LOCOTENENTUL (continuuînd o idee începută) : ...D-aia sînt dezumflat, tovarășe maior. Nu-mi place finalul. (Alt ton.) De unde începem ?

ANTON (arată colțul din fund al camerei) : De-acolo. (Amîndoi încep să cerceteze rapid fiecare porțiune a încăperii ; întorc tablou-

rie, ridică colturile covorelor, inspectează mobila pe toate părțile.) De ce nu-ți place, Tomiță?

LOCOTENENTUL: Pentru o piesă polițistă, finalul e cam în coadă de pește. Da, da! Nu zîmbiți. N-am îndrăznit să vă spun: voiam să fac o piesă din toată drăcia asta. De altfel, dumneavoastră mi-ați dat ideea. Dar cu un asemenea final... Spionul vine la întâlnire. Ofițerul nostru pleacă împreună cu el: pe drum îl demască pe spion. Hop, apar și: patrulele securității... și gata, piesa!

ANTON: Ești draguț foc, Tomiță! Atunci inventează tu altul.

LOCOTENENTUL: Ce să inventez? Asta e desfășurarea faptelor. Nu te lasă logica piesei să inventezi!

ANTON: Ei, așa-i! Taciuește-i tu un alt final. Vrei să ne imaginăm unul? Uite... să recapitulăm! Spionul i-a cerut inginerului Silvestru să aducă un om de încredere care să transporte plicul cu ofertele sustrase pînă într-un anumit punct. Am aranjat ca eu să joc rolul celui om de încredere...

MINA: Eu tot nu înțeleg la ce-i folosește spionului acest nou șiretlic?

ANTON: E o măsură de siguranță. Spionul nu va avea plicul asupra lui. Cel puțin pînă iese din raza Capitalei. Atîta timp cît plicul se află la omul care îl însoțește, individul știe că nu poate fi arestat. Așadar, Tomiță, în casa inginerului se vor aduna acum eroii piesei. Subsemnatul mă aflu printre ei. Îi voi fi prezentat spionului drept cel care va duce plicul. Dar, iată că spionul a aflat cine e de fapt acest om de încredere. Îl imobilizează deci pe maior. După care înhață servieta cu documente și...

LOCOTENENTUL: Și?

ANTON: Ei, nici ofițerul nostru nu e un ține de la grădiniță.

LOCOTENENTUL: Dar a venit singur, fără acoperire!?

ANTON: Nu fără a-și asigura spatele. De pildă, dacă trec 15 minute și maiorul n-a dat nici un semn de viață, locotenentul, asta ești tu, Tomiță, îi alcărgă în ajutor. Ți se pare mai „mișcat” finalul acesta?

LOCOTENENTUL: Mda! Numai că în realitate totul va fi mult mai simplu.

ANTON: Tu reține și finalul ăsta. Poate o să-ți folosească. (Cei doi ofițeri au terminat de cercetat partea din fund a camerei și acum trec la porțiunea din mijloc; maiorul către cei doi soți.) Dumneavoastră o să stați acolo. (Le arată două fotolii.) Un aer cît mai firesc, tovarășe inginer. Sinteți prea crispat. Să n-aveți teamă. În casa dumneavoastră nu se va întîmpla nimic grav.

MIHAI: De fapt ce căutați cu atîta stăruință?

ANTON: Am căutat cu detectorul să vedem dacă nu vi s-a plasat vreun micro-emisător prin casă. Nu ne-a semnalat nimic. Ca măsură de siguranță mai cercetăm o dată peste tot și fără detector.

MINA: Dacă ghicește că v-ați dat o identitate falsă?

ANTON: Un mic risc există, bineînțeles. Să ne jurăm perfect rolurile. Asta e important. Spionul are mare nevoie de acest om care să-i transporte plicul cu oferte. Tomiță, cercetează și-n spatele draperiilor. (Tomiță se execută, în timp ce Anton controlează porțiunea de sub scara interioară.)

MINA: V-ați gândit ce se poate întîmpla pe drum?

ANTON: Sint două ipoteze: ori ia plicul și-l lichidează pe subalternul dumneavoastră — reete pe subsemnatul; ori, undeva într-un oraș, la modul cel mai civilizat, îmi ia plicul, îmi strînge mina și... (Ridică din umeri.)

MINA: Și atunci dumneavoastră îl arestați.

ANTON: (cu un zîmbet condescendent): Asta e fraza care se scrie de obicei în raportul final.

MINA: Mi-e teamă pentru dumneavoastră.

ANTON: Uneori o gripă e mai periculoasă. Nu, Tomiță? (Către Mina.) Ar fi bine s-avem niște cafele consumate, pe masă.

MINA: Le pregătesc imediat. (Se împiedică și răstoarnă o măsură.) Scuzați... sint... sint...

ANTON: Calm, tovarășă Silvestru. Vă rog! Mult calm! (Către Mihai.) Dumneavoastră... (Observînd tremurul inginerului.) Ce e cu dumneavoastră?

MIHAI (incapabil să se stăpînească): Mi-e frică! Sint incapabil să... Credeti-mă! Pur și simplu mi-e frică!

ANTON: Tomiță, noi am uitat ceva. Piesa noastră n-are nevoie de nici o recuzită?

LOCOTENENTUL: Ba da. Ne-ar trebui niște pahare, o sticlă. (Către inginer.) N-aveți cumva o sticlă cu coniac prin casă?

ANTON: Poate ciocnim, chiar, cite un păhărel. Asta dă rezultate bune, citeodată. Vorbesc de starea dumneavoastră de nervozitate.

MIHAI: Da, bine. Aduc... aduc îndată. (Iese.)

LOCOTENENTUL (privind în urma lui): E răvășit rău. Dacă vă dă de gol?

ANTON: Am altă soluție? Așadar, Tomiță, îți repet consemnul: tu aștepti după colț cu cele două mașini. Eu ies cu individul și ne urcăm în mașina lui. După ce trecem, porniți pe urmele noastre. Cu prudență însă. La distanță.

LOCOTENENTUL: Și tot fără acoperire? Stăruți în ideea asta?

ANTON: N-am încotro, băiete! Musai să lucrez singur. Dacă individul simte ceva... am stricat totul.

LOCOTENENTUL: Pe care din cele două ipoteze credeți c-o va aplica?

ANTON: Dracu știe! Poate are el o a treia, cu care mă înueie.

LOCOTENENTUL: Ferească sfîntul!

ANTON: Nu fi mistic, Tomiță! Care „sfînt” să ne ferească? Poate cel din serialul cu Simon Templar.

MIHAI (vine din fund cu o sticlă de coniac): Serviți, tovarășe maior?

ANTON : De ce nu ? Ia și tu un păhăruț. Tomiță. Te-ai uitat și pe sub pervazul ferestrei ?

LOCOTENENTUL : M-am uitat.

MINA (vine din fund) : Gata cafelele. (Sună telefonul. Ridică receptorul.) Alo...

COLONELUL (prin difuzor) : Alo, casa inginer Silvestru ?

MINA : Da.

COLONELUL : Cu tovarășul maior Chelaru, vă rog.

MINA : Un moment. (Întinde receptorul maiorului.) E pentru dumneavoastră.

ANTON : Alo...

COLONELUL : Noroc, Antoane !

ANTON : Să trăiți, tovarășe colonel.

COLONELUL : Ați terminat pregătirile ?

ANTON : Total normal. Am intrat în dispozitiv. Mai sînt 25 de minute pînă la sosirea individului.

COLONELUL : Menții planul discutat inițial ? Nu-ți plasezi vreo doi oameni prin casă ?

ANTON : Rămîn la cele fixate.

COLONELUL : Hm ! Te-ai mai exersat la cuvinte încruciate ?

ANTON : Nu. De ce, tovarășe colonel ?

COLONELUL : Tocmai căutam un cuvînt : animal încăpățînat... din cinci litere...

ANTON (a înțeles) : Din cinci litere ? Catir !

COLONELUL : Acesta era cuvîntul ! Mersi !

ANTON : Mă bucur că l-am nimerit, tovarășe colonel.

COLONELUL : Hm ! Vezi ! Bagă de seamă ! Să nu-ți riști viața în mod inutil ! M-ai înțeles ?

ANTON (cu malicie) : E un sfat foarte prețios pentru mine, tovarășe colonel.

COLONELUL : Pe dracu ! Lasă umorul pentru mai tîrziu. Auzi ? Am să vin și eu în zona respectivă. Succes !

ANTON : Să trăiți, tovarășe colonel. (Pune receptorul jos ; către locotenentul care s-a oprit din cercetare și-l privește.) De ce te-ai oprit, Tomiță ?

LOCOTENENTUL : Să știți că „finalul” celălalt mi se pare foarte bun. O să mi-l trec pe curat în mașină. (Între timp a ajuns cu inspecția la fotoliul de lingă telefon ; se apleacă, în timp ce vorbește și-l pipăie pe dedesubt.) De altfel, eu cred că oricum s-ar desfășura... (A tăcut brusc.)

ANTON : Ce-i, Tomiță ?

LOCOTENENTUL : Hopa-a-a !

MIHAI : Ce este acolo ?

ANTON : Rămîneți pe locurile dumneavoastră. (Se apropie de locotenent.) O ventuză ?

LOCOTENENTUL : Foarte dibaci pusă. Treceusem cu mîna pe lingă ea. (Scoate un mic obiect pe care l-a desprins de pe fundul fotoliului și-l dă maiorului.)

ANTON : Ce tip e ? (Îl examinează amîndoi.)

LOCOTENENTUL : Nu pare din cele obișnuite.

ANTON : Principiul e același la toate. Stranie lucrătură ! Ia te uită : mină de bijutier ! Totul la scară milimetrică !

LOCOTENENTUL : Ce fabricație ?

ANTON : Ce mai întrebi ?

LOCOTENENTUL : Semiconductori ?

ANTON : Da, circuite electronice integrate.

LOCOTENENTUL : Ultimul strigăt al tehnicii moderne.

MINA : Ce-ați găsit acolo ? De ce nu ne spuneți ?

ANTON : Vă amintiți dacă spionul a stat ultima dată pe fotoliul acesta ?

MINA : Mihai ?

MIHAI : Nu... hotărit, nu !

ANTON : L-ați lăsat cumva vreun moment singur ?

MIHAI : Nu, nici un moment.

ANTON (examinînd obiectul) : Foarte curios !

LOCOTENENTUL : Cum se deklașează ? Prin inducție ?

ANTON : Desigur. De-aia l-a și fixat pe fotoliul de lingă telefon.

MINA : Și totuși, ce este obiectul acela ?

ANTON : Un anini-magnetofon.

MINA : Cum ?

ANTON : O jucărioară din arsenalul rețelor de spionaj. Cineva l-a plasat sub acest fotoliu. E un micro-aparat extrem de perfecționat. Se pune în funcțiune ori de cîte ori ridicăți receptorul telefonului.

MINA : Dumnezeule ! Înceamnă că toate... absolut toate...

ANTON : Absolut toate convorbirile dumneavoastră din această cameră au fost înregistrate. Ne putem convinge imediat. (Manipulează aparatul și imediat se aude vocea inginerului Silvestru de pe bandă : „Tovarășe, eu... eu am... nevoie de protecția dumneavoastră”.)

MIHAI : Vai de mine ! Asta nu poate să rămînă acolo.

LOCOTENENTUL : Ce facem, tovarășe maior ? Îl punem la loc, sau... ?

ANTON : Dacă spionul nu-l găsește sub fotoliu, va ști că i-am prius urma.

MIHAI : Totuși nu puteți lăsa vorbele mele acolo. Ștergeți-le de pe bandă. Dacă e magnetofon, se poate asta, nu ?

LOCOTENENTUL : Ștergem și reimpriimăm pe loc niște conversații banale ale soților Silvestru.

ANTON : Nu se poate. Uită-te ! (Îl arată ceva la aparat.) N-are cap de ștergere.

LOCOTENENTUL : Afurisită mașinărie.

ANTON : Avem de-a face cu un spion foarte versat. Dacă ar fi pus un micro-emîțător știa că detectoarele noastre îl vor semnala. A recurs atunci la acest mini-magnetofon care nu alertează aparatele detectoare.

MIHAI : Înceamnă că va descoperi toată înscenarea noastră.

ANTON : Stați liniștit, tovarășe inginer. Vom găsi o soluție.

LOCOTENENTUL : Să tăiem porțiunea înregistrată.

ANTON : Nu ține. Examinează aici cu atenție ! Vezi cadranul acesta minuscul ? Ce crezi că e ?

LOCOTENENTUL : Formidabil ! Un indicator milimetric care măsoară banda.

ANTON : Exact ! Se va observa e-am tăiat din ea.

LOCOTENENTUL : Atunci, ce facem ?

ANTON : S-o deteriorăm. E singura posibilitate. Nu știu dacă o să reușim. Să încercăm însă.

LOCOTENENTUL : Cum ?

ANTON (privește prin încăpere) : Metoda cea mai simplă : demagnetizăm banda.

LOCOTENENTUL : Cu ce ? N-avem magnet.

ANTON : Poate găsim unul. (Caută cu privirea.)

LOCOTENENTUL : Unde ? (Către Mihai.) Aveți vreun magnet prin casă ?

MIHAI (confuz) : Nu... nu cred...

ANTON (a găsit) : Tomiță ! Ce-i cu fantezia ta ? A adormit ? Un briceag, repede !

LOCOTENENTUL : Pentru ?

ANTON : Radio-ul. (Merge spre aparatul de radio.) Magnetul de la difuzor.

LOCOTENENTUL : Strașnic.

ANTON : Desfă-i capacul !

LOCOTENENTUL (mășterind la aparat) : Colosală idee ! Nu mi-ar fi trecut prin cap o mie de ani ! Gata ! (Anton apropie obiectul de magnetul aparatului de radio.)

ANTON (a terminat) : Asta a fost.

LOCOTENENTUL : Nu dați pe ascultare ? Să controlăm dacă am izbutit.

ANTON : Cred că... (Soneria de la intrare.)

MINA (speriată) : A sunat !

MIHAI : Ce-i asta ?

ANTON : Nu mai putem controla nimic. (Îi dă aparatul lui Tomiță.) Plasează-l exact unde l-ai găsit și șterge-o !

LOCOTENENTUL : Dar dacă... ?

ANTON : Executarea ! (Tomiță aplică aparatul pe fundul fotoliului și dispare grăbit prin fund ; maiorul către Mihai.) Așezați-vă dumneavoastră în fotoliul acela ! (Îi indică fotoliul sub care a plasat magnetofonul ; râsună iar soneria.)

MINA : El o fi ?

MIHAI : Cine altul ?

MINA : Cît e ceasul ?

MIHAI : Cinci și zece.

ANTON : Hm ! Mare vulpoi tipul ! A venit cu 20 de minute mai devreme. (Către Mina.) Deschideți dumneavoastră. (Văzînd-o că ezită.) Ce este ?

MINA : Sint îngrozită ! Dacă n-ați reușit să ștergeți banda ?

ANTON : Curaj ! Totul depinde de calmul dumneavoastră. Nu vă temeți. Sint pregătit pentru orice eventualitate. (Soneria.) Un moment. (Scoate pistolul și-l strecoară sub căpușeala fotoliului.) E bine să fim cît mai prevăzători. Gata ! Duceți-vă ! (La ceașca cu cafea și soarbe tacticos.) Stăpîniți-vă, tovarășe inginer !

MIHAI (frîgîndu-și mîinile) : De s-ar isprăvi odată ! Doamne ! De s-ar isprăvi !

(Mina a trecut în vestibul, de unde se aude conversația cu Paul Larian.)

PAUL : Sărut mîinile, doamnă ! Permiteți ! Un mic buchet omagial. Sint însoțit. Sper că nu vă deranjează ?

MIHAI (neliniștit, către maior) : Însoțit ? De cine ? (Anton îi face semn să rămînă calm.)

MINA : Pofțiți. (Intră Lucky, care duce o servietă voluminoasă ; e urmată de Larian, cu o cutie de carton bine ambalată, și de Mina, care are un buchet de flori în brațe.)

PAUL (jovial) : Bună ziua, domnule inginer. Dînsa este secretara mea, domnișoara Lucky Păunescu. O cunoașteți, mi se pare, nu ?

MIHAI (crispăt) : Nu.

LUCKY (îi întinde mîna, provocator) : Lucky !

MIHAI (distant) : Inginer Silvestru.

LUCKY (întăritat de răceala lui) : Eu v-am mai întîlnit.

MIHAI : Cred că faceți o confuzie.

PAUL : Posibil, Lucky ! Nu te formaliza. Confuziile sint azi la ordinea zilei. (A scos din cutie două sticle de șampanie.) Vă rog, stimată doamnă, să le puneți imediat în frigider.

MINA : Nu era nevoie...

PAUL : Cum să nu, doamnă ! Trăim un moment nostalgie. Nu știți ? „Partir c'est mourir un peu“. Șampanie franțuzească, pentru un diction franțuzesc. (Sarcastic.) Ah, despărțirile ! Apropo : mii de scuze. Am impresia e-am venit mai devreme decît stabilisem. (Mina a trecut în camerele din fund cu șampania.)

MIHAI : Nu-i nimic. Luați loc.

PAUL : Mersi ! (Către Lucky.) Care-i fotoliul în care ai stat ultima dată ?

LUCKY (arată fotoliul de lingă telefon, în care șade Mihai) : Acela.

PAUL (apăsă, către Mihai) : Vă rog să-l cedați domnișoarei.

MIHAI : Dar...

PAUL (categoric) : Vă rog ! (Mihai se mută pe un alt fotoliu.) Lucky, așteaptă o clipă. Domnilor, aș dori să îndeplinim întîi o mică formalitate. (Se apropie de Anton.) Îmi dați voie ? (Îl pipăie repede, cu mîini experte.) Nu-mi plac oamenii înarmați.

ANTON : Înarmat ? ! Eu ? !

PAUL : E în ordine. Și dumneavoastră, domnule inginer. (Îl percheziționează, apoi îi face semn fetei să se așeze în fotoliu.) Lucky ! Vezi dacă e tot acolo ! (Lucky se așează în fotoliul în care a stat Mihai.)

LUCKY (pipăie pe dedesubt) : Este !

PAUL : Scoate-l ! (Lucky dezlipeste aparatul și-l dă lui Larian.) O să-mi scuzați această mică incursiune în viața dumneavoastră intimă. E un magnetofon miniaturizat. Sper e-a imortalizat cîteva din momentele dumneavoastră de tandrețe casnică. (Îl pune în funcțiune ; după o secundă de tăcere se aud o serie de pocnituri și hîrîieli care aco-

peră cele înregistrate; ici-colo se distinge vag câte un cuvânt cu care nu se poate reconstitui însă nici o idee; Paul Larian ascultă încruntat, examinând aparatul, din ce în ce mai intrigat.)

LUCKY (dezamăgită): Ce-i cu biria! aia, scumpule? Pentru prostia asta am înghițit eu beștelea! coanei soacre?

PAUL: Hm! Ciudat! Aparatul acesta funcționează de obicei ireproșabil. Foarte ciudat! (Către Lucky.) L-ai scăpat pe jos? Ai umblat la el după ce ți l-am dat?

LUCKY: Nu, scumpule.

PAUL (îl bagă în buzunar): Mă rog! E o problemă de care ne vom ocupa mai târziu. (Brusc, către Mihai, arătându-l pe Anton.) Deci, dumnealui este omul dumneavoastră de încredere?

MIHAI: Da.

PAUL: Să facem cunoștință, Doctor Paul Larian.

ANTON: Moroianu.

PAUL (privindu-l fix): Moroianu... și mai cum?

ANTON (deranjat): Aurel.

PAUL (ricanând): Cîndva am cunoscut și eu un Moroianu. (Apăsător.) Lucra în poliție. L-au împușcat niște spărgători.

ANTON (scuturîndu-se): N-am asemenea rubedenii ilustre.

PAUL (așezîndu-se): Nici nu v-aș sfătui. (Către Mina, care revine din culise.) Nu cumva aveți un termometru în cameră, doamnă?

MINA: Ba da.

PAUL: Vreți să vedeți cîte grade arată?

MINA: 20. Vă e rece?

PAUL: Sint ușor gripat. Aveți calorifer electric? Dacă ar fi posibil... vreo două-trei grade în plus.

MINA: Desigur. (Merge și apasă pe un buton.) Cîte o cafea?

PAUL: Nu vă refuzăm. Nu, Lucky?

LUCKY (fandosîndu-se și arătîndu-și pulpele cu obraznicie): Cu zahărul separat. Ca la Katanga.

PAUL (îi întinde tabacherea): Servește, dragă!

LUCKY: Mersi, doctore.

PAUL (către Anton): Unde lucrați?

ANTON (puțin surprins de întrebare): La dînsul... la tovarășul inginer Silvestru. Direcția...

PAUL: Aveți o legitimație? (Întinde mina.) Vă rog!

ANTON (jucînd pe omul surprins): De ce?

PAUL: Domnule inginer, explicați-mi că pierdem timpul.

MIHAI: Arată legitimația!

PAUL (către Mihai): Și pe-a dumneavoastră, dacă sînteți amabil. (Mihai îi dă și legitimația lui; în timp ce le examinează pe amîndouă, cu indiferență.) Vă cam tremură mina, domnule inginer. (Scurt.) Lucky, du-te și închide ușa de la intrare. Mi-aduci cheia! (Către inginer.) Sînteți și cam palid. (Le restituie legitimațiile.) Cine mai e în casă?

MIHAI: Nimeni.

PAUL: Soacra dumneavoastră?

MINA: S-a mutat la sora mea.

PAUL (către Anton): Ce funcție aveți?

ANTON: Sint...

PAUL: De fapt nu mă interesează. (Către Mihai.) L-ați pus în temă?

MIHAI: Vag. V-am rezervat-o dumneavoastră.

LUCKY (revine): Iată cheia.

PAUL (o bagă în buzunar): Mersi, Lucky! (Către Anton.) Deci, domnule, în două cuvinte...

MINA (vine cu tava): Cafelele dumneavoastră.

PAUL: Încîntat, doamnă! Încă o rugăminte. Aș dori să fiu sigur că nu ne poate deranja nimeni.

MINA: Nu sîntem decît noi în casă.

PAUL (către Lucky): Doamna Silvestru te va conduce prin toate încăperile. (Apăsător.) Înțelegeți? Absolut prin toate. Le încui și-mi aduci cheile.

LUCKY: O.K., doctore.

MINA: Dar... eu intenționez să vă las... și să mă retrag...

PAUL: De ce, doamnă? Nu putem lipsi această întrevedere de farmecul prezenței dumneavoastră. (Semn scurt către Lucky.) Lucky!

LUCKY: Haideți, doamnă!

PAUL (îi șopteste lui Lucky cînd trece pe lângă el): Vezi prin dulapuri, prin cămări, pe sub canapele.

LUCKY: Nici o grijă. (Iese cu Mina prin fund.)

PAUL (fără tranziție, către Anton): Ați citit „Mihail Strogoff, curierul țarului” de Jules Verne?

ANTON: Nu.

PAUL: Veți fi un curier special, domnule! Pînă la urmă, lui Strogoff i s-au scos ochii. (Ride cinic.) Veți duce un plic. Îi aveți, domnule inginer?

MIHAI: Da.

PAUL: Mă veți însoți cu acest plic pînă într-un loc, unde mi-l veți remite. E clar?

ANTON: Da, domnule. (Cele două femei apar din fundul scenei și se îndreaptă spre scară.)

PAUL (sorbind din cafea): O cafea excelentă, doamnă. Vă felicit.

LUCKY (urcînd scara; acră): Bea-o și pe-a mea.

PAUL (fixîndu-l atent pe Anton): Nu știu dacă ochii, dar situația v-o riscați sigur dacă veți fi prins. Eu voi declara că habar n-aveam ce duceți cu dumneavoastră.

ANTON: Îi sint foarte-foarte obligat tovarășului inginer. E o obligație de onoare. Nu v-a spus acest lucru?

PAUL (sec): Obişnuieți-vă cu ideea că eu pun întrebările! (Către inginer.) Pot să văd plicul?

MIHAI: Desigur. (Scoate un plic mare dintr-o servietă și vrea să-l deschidă.)

PAUL: Nu-l deschiideți încă. (Din nou spre Anton.) Faceți sport? Aveți o constituție robustă.

ANTON: Am făcut în tinerețe.

LUCKY (coboară scara cu Mina și vine și-i latinde lui Paul câteva chei): Poftim! (Iritată, cu un gest către Mina.) Ce mă sfidează așa? N-a scos o vorbă.

PAUL (rînjind): Nu te sînchisi! Tu ești o fată respectabilă. (Poruncitor, arătînd aparatul telefonic.) Smulge-i firul! (Lucky se execută.)

MINA: Dar...

PAUL (ironic): Am fobia telefonului... Dumneavoastră, nu?

MIHAI: Și Victor? Cum o să-i comunicați e-am îndeplinit...?

PAUL (amuzat): Victor? ha-ha! Un truc, domnule. O păcăleală pe bandă de magnetofon. I-am adus numai vocea. Făcea parte din metoda mea psihologică. (Către Mina.) Ce ziceți, doamnă? Nu merită această mică destăinuire un pahar cu șampanie? (Mina se ridică.) Pahare cit mai mari, stimată doamnă. Avem două sticle și trebuie să le consumăm. Lucky, ajută pe doamna Silvestru.

MINA (ducîndu-se în fund): Nu e nevoie.

LUCKY (cu o strîmbătură): Nu vezi ce acră e?

PAUL (către Mihai): E cazul să-mi arătați documentele, domnule inginer.

MIHAI (scoate niște hîrtii din plic): Poftiți! PAUL (le examinează repede): Perfect. Fiți amabil și puneți-le la loc... (Mihai le pune în plic.) Nu, la loc în servietă. Mersi.

MINA (vine cu cinci pahare): Să aduc sticlele?

PAUL: Desigur, doamnă. Apropo: cit mai arată termometrul?

MINA: 22 de grade. Adică, nu. 23.

PAUL: Admirabil! Lucky, ia servieta aceea și pune-o acolo. (Arată mîsuta cu telefonul: către Anton, privindu-l insistent.) Aveți o fizionomie interesantă. Sînt specialist în fizionomii. (Către Mihai, cu ironie.) Ca și soacra dumneavoastră, de altfel. (Către Anton.) Mi-ar place să fac afaceri cu dumneavoastră. Nu vi se cîntă un mușchi de pe față. (Mina vine cu cele două sticle de șampanie.)

ANTON: Sînt un temperament mai molatec.

PAUL (ride mînzeste, își consultă ceasul): He-he-he! Nostimă explicație. Cît e ceasul la tine, Lucky?

LUCKY: 5 și 27.

PAUL (ia sticlele de la Mina): Notează ora cînd voi desface această șampanie istorică. (Destupă o sticlă și i-o dă lui Lucky.) Tu vei fi paharnicul!

LUCKY: Vai, ce-mi place să toru șampanie! (Dezamăgită.) He! Cam puțină spumă.

PAUL (desface și a doua sticlă): Uple-le bine, Lucky! E un banchet de adio! (Ridică paharul.) În sănătatea grațioasei noastre amfitrioane! (Îi lasă să ducă paharele la buze și izbucnește.) Hm! Și dacă șampania e drogată? (Toți încremenesc: rînjind.)

Splendid! Toți ați lăsat paharele. (Către Anton.) Dumneata, primul! Ceca ce denotă că nu ești chiar atît de molatec! (Toți au repus paharele pe măsută.) Vedeți? Asta e racila epocii noastre. (Către Mihai.) Soacra dumneavoastră avea dreptate: azi totul se vinde, totul se cumpără! Mai ales oamenii! (Brusc, către Mihai.) Și dacă dumneavoastră m-ați vindut?

MIHAI (surprins): Nu vă înțeleg.

PAUL: Să presupunem că glumesc. (Se tolănește cit mai comod în fotoliu, fără să-i slăbească o secundă din ochi.) Lucky, cît mai e ceasul?

LUCKY: 5 și 30 de minute.

PAUL: De fapt, e o realitate tragică a zilelor noastre. Plutește în aer o trădare universală. (Cu falsă indiferență.) Ca și în camera asta, de altfel! Nu?

MIHAI (confuz): Probabil că... adică vă gîndiți că?...

PAUL (cu o satisfacție drăcească): Știți ce e curios, domnule inginer? Ca un bun psiholog, am remarcat imediat asta. Că dumnealui (Arată spre Anton.) e prea calm, iar dumneavoastră prea nervos. Ce rezultă de aici? Că există un anumit lucru, același lucru, care dă reacții invers egale pe temperamentul fiecăruia dintre dumneavoastră. Mai banal spus, pe fiecare vă preocupă aceeași problemă!

ANTON: Fără îndoială. Plicul!

PAUL (îi privește atent): Hm! E ceva putred în Danemarca! Nu? Cine a spus asta? (Observînd că Lucky vrea să bea.) Nu bea, Lucky! (Își consultă ceasul.)

LUCKY: De ce?

PAUL: Ai răbdare. (Către Mihai.) Ce poate fi mai simplu? Dumneata i-ai dat miliției o indicație clară: urmăriți eutare mașină, în care se află doi bărbați cu un plic furat de la Ministerul Chimiei.

MIHAI: Ce interes aș avea? Doar sînt în cauză.

PAUL: Eu am un obicei. Pentru orice eventualitate. Schimb planul inițial. Lucky! (Îi arată servieta cu documente.) Ad-o încoace! Iau ofertele cu mine. Renunț la serviciile dumnealui. (Arată pe Anton.)

ANTON: De ce?

PAUL: Doamnă Silvestru, sînteți bună să-mi dați o scrumieră? (Către Anton.) Fiîndcă nu-mi place mutra dumitale. Scuzați expresia! Și nici temperamentele „molatece”. Deci...

ANTON (se ridică și scoate revolverul): Miile sus!

PAUL (a' prins-o pe Mina exact în clipa cînd îi aducea scrumiera, și-o ține ca o pavăză în fața lui. Către Anton): Deci aveai armă, „molatecele”? Unde o ascunseseși? Ți-am spus că fizionimia dumitale... (Scoate revolverul și-l lipește de ceafa Minei: cu brutalitate.) Stai liniștită, doamnă: altfel nu garantez de viața dumitale.

MIHAI: Domnule Larian, te rog... soția mea n-are nici o vină.

PAUL (către Anton) : Număr pînă la cinci. Dacă nu arunci arma, voi fi silit, repet : voi fi silit ! — să descarc primul glonte. Unu... MIHAI (către Anton) : Vă rog... nu se poate... vă rog...

PAUL : Doi...

MIHAI : Nu puteți sacrifica un om nevinovat. Nu se poate ! Vă rog !

PAUL : Trei...

ANTON : Bine. (Aruncă revolverul.) Las-o în pace pe doamna.

PAUL : Lucky, ia-i arma. Acum, repede, șnurul. Nu mișcă nimeni ! (Către Anton.) Securitatea, nu ? (Către Mihai.) Va să zică ai vrut să mă tragi pe sfoară ?

LUCKY (vine cu șnurul pe care l-a scos din servieta ei) : Ce fac cu el ?

PAUL : Leagă-l pe fiecare de scaunul lui. (Se uită la ceas.) Repede, Lucky. Nu mai avem decît patru minute. Pe securist, lasă-l. Mă ocup eu de el.

ANTON : N-ai nici o șansă. Să știi ! Casa e înconjurată. Nu-ți îngreuna soarta. Vei fi arestat de îndată ce ieși pe ușă...

PAUL : Ești naiv, amice. Eu nu mai ies pe ușă ; cel puțin nu pe ușa aceea. Există și ieșirea din fundul curții. Ea dă într-o altă stradă. Asta mi-a aflat-o Lucky din prima zi. Nu, inginerule ? Nici de asta nu-ți aduci aminte ?

LUCKY (i-a legat pe cei doi) : Gata. (Arătîndu-l pe inginer.) Nu-l mai întreba. Dumnezeu-l și-a pierdut memoria.

PAUL (o îmbrîncește pe Mina într-un fotoliu) : Ia-o și pe dînsa !

LUCKY (începe s-o lege) : Că tot mă sfida dumneaei.

PAUL : Îți plac focurile de artificii, securistule. (Așează paharele de șampanie în dreptul ficăruia.) Uite-te bine la ea ! Nu e șampanie. E o drăcie din arsenalul tehnicii moderne. Un lichid inflamabil. Ceva pe bază de fosfor. Ai auzit de „focul grecesc” ? O scamatorie de-a lui Arhimede ! Cred că e aceeași rețetă. Se aprinde singur. Nu la întimplare. Dacă stă 12 minute într-o temperatură de 21—22 de grade. Nouă minute au trecut. Peste alte trei... paharele vor lua foc.

LUCKY (uluită și fermecată de ceea ce a auzit) : Ia te uită, ce drăcovenie ! Mie nu mi-ai spus nimic, doctore !

PAUL : Odată aprinse, paharele se sparg și lichidul se revarsă, transformîndu-se într-o soluție spumantă care incendiază totul.

MIHAI : Ești o bestie ! Un asasin ordinar !

PAUL : Dumneata ai o plăcere sadică să mă insultîi, domnule inginer.

ANTON : Îți dau o șansă. Renunță la planul dumitale criminal. Urcă-te în mașină și dispari.

PAUL : Mă crezi imbecil ? Iar voi să dați alarma în urma mea ?

ANTON : Dacă-i cruți pe oamenii aceștia, nu te va urmări nimeni.

PAUL : Ne tirguim, cetățene ! De ce, cînd eu merg la sigur ? Toți vor da năvală prin față, iar noi vom ieși liniștiți prin fundul

grădinii. Cu alit mai liniștiți, cu cît te vom lua ostatec.

MIHAI : Uciagașule ! Ești gata să ne omori cu inima ușoară ?

PAUL : Eu ? ! Comit eu vreun act de violență asupra dumneavoastră ? Mă jignuți, domnule inginer ! Vă las aici cu cîte un pahar de șampanie în față. (Îi face semn fetei să plaseze și paharele lor lingă celelalte.) Lucky ! Cedează-le și pe-ale noastre. Așează și sticla aceea lingă ei. (Către inginer.) Ce vină avem noi dacă ia foc casa după ce-am ieșit pe ușă ? Lucky, dă drumul la radio. Vreun scurt circuit, nu ? Vreo fisură la aragaz... (Lucky se execută, și-un vals de Strauss se aude în surdina.) Splendid ! Un vals e tocmai ce ne trebuia. Cînd ieșim, răsucești butonul la maximum. (Cu o ultimă privire spre ceas.) Hai ! Gata ! Ia-ți catrafusele ! Securistule, vei merge înaintea noastră. Atenție, însă ! La prima mișcare suspectă, trag.

LUCKY (care de cîteva clipe urmărește cu multă atenție scena din fața ei) : Cum, și pe ei îi lăsăm așa ?

PAUL : Cum așa ?

LUCKY : Așa... legați ?

PAUL (cinic) : Altfel n-ar avea nici un haz !

LUCKY : Păi, dar...

PAUL : Hai, fetițo ! Mai sînt 40 de secunde.

LUCKY : Bine, dar dacă ia foc casa ?...

PAUL : Ia cu siguranță.

LUCKY : Și ei ?

PAUL : Ce-i cu ei ?

LUCKY : Ei ard ? Ard de vii ?

PAUL : Asta e treaba pompierilor.

LUCKY (izbucnește îngrozită) : Nu... asta, nu... Nu așa, doctore ! Nu...

PAUL (înaintează spre ea) : Lucky !

LUCKY (se dă înapoi din fața lui, tremurînd) : ...Asta nu se poate... nu... (Lovește cu mîna un pahar care se varsă și ia foc.) Nu se poate... nu, nu...

MIHAI : Ai grijă, Lucky !

LUCKY (privind flacăra, înnebunită) : Nu... stinge-l... (Tipă.) Stinge-l, n-auzi ? Eu nu fac asta... nu... (Fuge spre fereastră și întinde mîinile s-o deschidă.) n-o fac... nu...

PAUL (urlă) : N-o deschide ! Lucky !

LUCKY : Nu se poate... nu, focul nu... nu știam... nu trebuie... nu mi-ai spus asta... nu, nu... nu vreau să fiu... (Paul o împușcă. Lucky cade încet, murmurînd uluită.) De ce ?... Nu... De ce, eu ?... De ce ?

MINA (gata să leșine) : A ucis-o ! Dumnezeu !

(În clipa următoare ușa dinspre vestibul zboară în lături și-n cadrul ei apare Locotenentul cu revolverul în mînă.)

LOCOTENENTUL : Miinile sus !

PAUL (s-a întors fulgerător, țintindu-l pe maior cu revolverul) : Aruncă arma ! Altfel îi zbor creierii ! (O secundă de derută, apoi Locotenentul aruncă revolverul ; spionul începe să se retragă cu spatele spre ușa din

fund.) Rămii pe loc, securistule. La cea mai mică mișcare îi curăță pe toți! (Deodată, prin ușa din fund, apare jovială și senină, mama soacră.)

MAMA (a înțeles situația dintr-o ochire, strigă nimicitoare): Hei! Șobolane! (Larian întoarce capul surprins.) Ce faci cu pușcociul ăla? (În secunda următoare, Anton cu un salt spectaculos s-a aruncat asupra spionului; se rostogolește amândoi pe jos, încercând să pună stăpânire pe revolver.) Așa! Acum cotonogeste-l!

(Tomiță încearcă să intervină.)

COLONELUL (care a intrat între timp și văzând că spionul și-a degajat mîna cu revolverul și vrea să tragă asupra lui Anton, urlă infuriat): Jos arma! Imbecilule! Nu vezi că nu mai ai nici o scăpare? Legați-l! (Larian, uluit de această apariție insolită, se lasă luat în primire de un plutonier și un soldat care au dat buzna pe ușă.) Scoteti-l de aici.

MAMA (se repede la Mina): Fata mea! Fetița mea!

COLONELUL: O pătură, locotenente. (Arată mîsuța care a început să ardă; Locotenentul smulge o draperie și înăbușă focul, ajutat de Colonel, care continuă să împartă ordine scurte, precise.) Vedeți ce-i cu fata. Repede, o ambulanță. (Alți doi gradați au intrat și așează fata pe canapea; unul dintre ei îi aplică un pansament improvizat.)

PLUTONIERUL (strigă spre cei din vestibul): O ambulanță.

COLONELUL: Plutonier, ajută-mă! (Îi face semn să-l dezlege pe Mihai.)

LOCOTENENTUL (între timp se ocupă de Anton Chelaru): Vai, tovarășe maior!

MINA (bîguie amețită): Repede, vă rog... repede!

MAMA (o dezleagă pe Mina, către Colonel, care s-a apropiat de ea): Ajută-mă, domnule! (Colonelul se apleacă și-o ajută s-o elibereze pe Mina.) Cine sînteți? Comandantul?

COLONELUL: Da. Dumneavoastră?

MAMA: Mama soacră!

COLONELUL: Încîntat de cunoștință!

MAMA: Și eu la fel!

COLONELUL: Ați sosit la țane!

MAMA: Dar și dumneavoastră! Noroc c-aveam cheia de la ușa din spate. Și că n-o lăsaseră pe-a lor în broască! (Se apleacă asupra Minei.) Fetița mea! Ce e cu tine? Spune o vorbă! Ești rănită? Mina dragă? Răspunde!

LOCOTENENTUL (care l-a ajutat pe Anton Chelaru să se ridice): Vai, ce spaimă am tras, tovarășe maior!

MINA (bîguie înfricoșată): Repede, vă rog... repede...

ANTON: Paharele... afară...

LOCOTENENTUL: Ce pahare?

ANTON: Aruncați-le! Repede!

MIHAI: Paharele cu șampanie!

ANTON: E un lichid inflamabil.

MIHAI: Se vor aprinde...

MAMA: Doamne sfinte!

COLONELUL (apucă două pahare): Plutonier, fereastră! (Plutonierul sare și deschide fereastra.) Azvîrle-le dracului, locotenente! N-ai priceput?

MINA (cu un efort): Și sticla! (Leșină.)

MAMA: Luați-o de aici!

COLONELUL (înhață sticla și-o aruncă pe geam): Plutonier, doi oameni în grădină. S-arunce pămînt peste porcăriile astea.

PLUTONIERUL: S-a înțeles. (Iese repede.)

COLONELUL (revine către Mihai): Linștiți-vă, tovarășe inginer. Nu mai e nici un pericol. (Îi ajută s-o ridice pe Mina mai sus, în fotoliu.)

LOCOTENENTUL: Vai de mine, tovarășe maior, ați fost la un pas de moarte.

COLONELUL (întorcîndu-se spre ei): La un pas? Cred că era cu un picior în groapă. Cristescule, ajută-l pe tovarășul inginer.

MIHAI: Mina... Mina dragă, a trecut, dragă... te rog, Mina...

MAMA: Fetița mea, vino-ți în fire! Mina! Sărăcuța de ea! Ne-ar trebui un doctor!

LOCOTENENTUL: S-o ducem pe canapeaua de lângă fereastră. E mai mult aer (A transportat-o la fereastră și Mama și Mihai se ocupă de ea în continuare.)

COLONELUL (în fața maiorului care-i masează încheieturile): Hm! Bravo! Frumoasă ispravă-mi făcuși! Încă puțin și trebuia să luăm legătura prin spiritism! Nu? Ce naiba mai sperai? Poți să-mi spui și mie? Cine naiba mai putea să te scape?

ANTON (calm, cu un suris ascuns): Un „Deus ex machina“!

COLONELUL: Aba! (Ironie.) Noroc că ți-ai adus aminte tot de o șmecherie din arsenalul teatrului. „Deus ex machina“! Bună idee! Cînd totul era pierdut și cînd autorul nu mai știa cum să termine piesa, apărea un zeu pe scenă, care rezolva dintr-odată finalul. Numai că asta era valabilă pe timpul romanelor!

ANTON: Iată c-a fost și-acum! Ați apărut dumneavoastră... și s-a terminat piesa!

COLONELUL (zburîndu-se): Pe dracu! Pardon! Hm! „Piesa“! Tot la „piese“ vă e gîndul. (Îl ceartă cu o tandrățe foarte străvezie.) Și doar ți-am spus să nu riști. Nu? De cite ori ți-am spus? Ah, ce prafitorită o să-ți trag, tovarășe maior!

ANTON: Meseria, tovarășe colonel!

COLONELUL: Poftim?

ANTON: Fără risc n-ar mai avea nici un farmec.

COLONELUL: Ia lasă teoriile astea! Astea țineti-le pentru „piesele“ voastre. Realitatea o s-o discutăm noi, miine, la birou. Numai noi doi! Auzi?

ANTON: La ordinele dumneavoastră, tovarășe colonel.

COLONELUL (pufnind încruntat): Hm! Poftim! „Deus ex machina“! Mda! Uite la ce se gîndea dumnealui în clipele alea! (Iese

mormăind.) Hm! Numai asta nu mă văzusem! Zeu!

ANTON (către Tomiță, care revine de la fereastră): Îți mulțumesc, Tomiță!

LOCOTENENTUL: Pentru ce?

ANTON: Pentru că ai călcat consemnul. Dacă nu dădeai buzna, în ultima clipă...

LOCOTENENTUL: A, nu mie, tovarășului colonel să-i mulțumiți.

ANTON: De ce?

LOCOTENENTUL: Eu stăteam în mașină și-mi notam finalul acela pe care mi l-ați sugerat. (Scoate o hîrtie din buzunar și citește.) „Dacă timp de 15 minute maiorul nu dă semne de viață, celălalt anchetator trebuie să năvălească în casă“. Ei, și tocmai cînd îmi însemnam toate astea, aud o mașină care stopează și... hop! — mă trezesc cu tovarășul colonel lingă mine. Mă întrebă ce consemn mi-ați dat și... zvic! îmi ia hîrtia din mîină. „Ce-i asta“? zice. „Un alt final pentru piesa mea“ îi răspund. Mi l-a

propus tovarășul maior. Spunea că finalul cel adevărat e prea banal.

ANTON (rîde încetișor): Ești grozav, Tomiță! LOCOTENENTUL: Tovarășul colonel citește... și deodată-l văd că face ochii mari și se răstește la mine: „Locotenente, unde ți-e mîntea? Te-ai gîndit că s-ar putea ca ăsta să fie finalul cel adevărat? De cît timp a intrat tovarășul maior în casa inginerului?“ „De 20 de minute“, am răspuns eu. „Atunci ce mai aștepti, locotenente? Acționați imediat!“

ANTON: E un tip colonelul nostru! Am spus-o întotdeauna: e un tip și jumătate! LOCOTENENTUL: Slavă domnului, tovarășe maior.

ANTON: Ce-i cu tine, Tomiță? Iar devii mistic?

LOCOTENENTUL: Mă gîndesc ce se întimplă dacă mai întîrziem cîteva clipe?

ANTON: Ei, na! (Calm.) Ai fi avut un alt final!

CORTINA

